

# Ο ΤΖΟΝΙ ΕΥΠΙΝΗΣΕ

## ξεφύλλισμα

### ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Πολλοί από σας θα θυμάστε το «Ο Τζόνι πήρε τ' όπλο του», εκείνο το θαυμάσιο κινηματογραφικό έργο του 1976 με το συγκλονιστικό φινάλε, την απελπισμένη έκκληση που βγάζει ο ανθρώπινος κορμός, υπόλειμμα βόμβας του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου: «Βοήθεια, βοήθεια!». Μια από τις καλύτερες αντιπολεμικές κραυγές του εικοστού αιώνα.

Σεναριογράφος και σκηνοθέτης ήταν ο Ντάλτον Τράμπο, ένας μεγάλος καλλιτέχνης, που κυνηγήθηκε και φυλακίστηκε τον καιρό του Μακάρθι...

...

Για εκείνους που δεν το είδαν, θα προσπαθήσω μια σύντομη περιγραφή.

...

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

### Η ελπίδα ενός «κουφαριού»

Ο σοβαροφανής συνταγματάρχης που επέβλεπε τον Τζόνι, φρόντισε, μετά την απόλυση της συμπονετικής νοσοκόμας, να είναι καλά επιλεγμένες οι επόμενες, που θα βοηθούσαν στη συντήρηση αυτού του ανθρώπινου ζωντανού κουφαριού, που δεν είχε χέρια, πόδια, πρόσωπο.

Μετά την ιδιόρρυθμη απόπειρα αυτοκτονίας, στα ανώτερα κλιμάκια του στρατεύματος που είχαν αναλάβει τη διεξαγωγή πειραμάτων για ιατρικούς και στρατιωτικούς σκοπούς, είδαν την υπόθεση αυτή πολύ πιο σοβαρά. Παράλληλα με τη διαδικασία ιατρικής φροντίδας και την επακόλουθη απόκτηση ιατρικών γνώσεων, η διαδικασία συντήρησης περιείχε πληθώρα επιστημονικών πτυχών για διερεύνηση, όπως η άμβλυση των βιολογικών δυσκολιών της κατάκλισης, η κυκλοφορία του αίματος σε ένα κορμό, η ψυχοφαρμακευτική πλευρά κ.λπ. Τέλος, η φροντίδα γι' αυτό τον δυστυχημένο, μαζί με την ιατρική δεοντολογία, αποτελούσε κι ένα είδος προκαλύμματος, που ανακούφιζε τις συνειδήσεις τους.

Το γεγονός ότι, αυτό που νόμιζαν αρχικά κουφάρι που δεν σκέφτεται, ήταν ένας σκεπτόμενος άνθρωπος που υπέφερε, το είδαν σαν ευκαιρία ανώτερου επιπέδου επιστημονικής διερεύνησης. Θα ήταν σε επαφή μαζί του και θα αντάλλασσαν πληροφορίες. Θα φρόντιζαν να έχουν μια καλή ανθρώπινη επαφή. Το ψυχολογικό πεδίο διερεύνησης ήταν τεράστιο τώρα.

....

...Στην επιτροπή που εξέτασαν, με την παρουσία και του υπουργού Στρατιωτικών, τη στρατηγική που θα ακολουθήσουν για το πείραμα, δέχτηκαν, τελικά, την εισήγηση του Φέρσουερ να τον καταψύξουν, αφού ο θάνατος φαινόταν αναπόφευκτος. Με καταγιγιστική διαδικασία που θα μείωνε στο ελάχιστο τις αλλοιώσεις των κυττάρων. Να τον συντηρήσουν για τις επόμενες δεκαετίες, που η επιστήμη θα έβρισκε τη δυνατότητα να τον αποψύξει....

....

... Έτσι, έφτασε ο Τζόνι να βρίσκεται δίπλα-δίπλα με το κουφάρι της δεύτερης γυναίκας του Έτινγκερ.

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

### «Λόγια των 40 γράδων», ή...

Δεν ξέρω πότε αρχίσανε, πρέπει να 'ταν από παλιά. Υπήρχαν στις λαϊκές δοξασίες σχεδόν όλων των λαών. Οι νεκροζώντανοι. Ο Βαλαωρίτης με τον Θανάση Βάγια του το επιβεβαιώνει. Μάλλον ο Λάζαρος ήταν ο πρώτος αθάνατος, ο πρώτος δράκουλας. Την αρχή της ιστορίας του, στη δεύτερη ζωή του, τη μυρίστηκε ο Νίκος Καζαντζάκης.

Ξεχάστε τις δογματικές δοξασίες των κομμουνιστών, που δεν πιστεύουν σε τίποτα, ότι αυτά είναι φαντασία του κοσμάκη, **«λόγια των σαράντα γράδων»** (γρα λένε στην Κρήτη τη γριά), και ότι δεν υπάρχει τίποτα. Εγώ έχω ζήσει, τουλάχιστον τρεις-τέσσερις φορές, τέτοιες καταστάσεις. Ναι, οι πεθαμένοι ζωντανεύουν, βγαίνουν από τους τάφους και απειλούν την ησυχία και το βόλεμα των ζωντανών.....

....

Λένε πως στη μάχη του Χαττίν, το 1187, με τους κάπου 16.000 νεκρούς, μαζεύτηκαν για πρώτη φορά οι δράκουλες όλου του γνωστού τότε κόσμου και κάνανε τρομερό τσιμπούσι και γλέντι και κει τους πρωτοπήκε η ιδέα, να μαζεύονται πού και πού όλοι μαζί, να γλεντάνε, τώρα που *«μπήκαμε στην εποχή των μεγάλων σφαγών, τώρα που οι άνθρωποι αλληλοσφάζονται κατά δεκάδες χιλιάδες»*, και μετά το γλέντι να εξετάζουν και την παγκόσμια δρακουλοκατάσταση, πώς πάει το πράμα, τι προοπτικές για αίμα υπάρχουν και τέτοια...

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

### 2.065. Ο ψαράς γράφει ποιήματα και ο ποιητής ψαρεύει

Διανύουμε τον τέταρτο χρόνο της παγκόσμιας κομμουνιστικής κυριαρχίας...

....

.....

Η διαλογή των προσωπικοτήτων στο Κέντρο είναι σχεδιασμένη, υπάρχει πρόγραμμα και προτεραιότητες. Παράλληλα, λόγω της φύσης αυτής της δραστηριότητας, δέχονται και προτάσεις από εθελοντές που έχουν κάποια προτίμηση. Η διαλογή των εθελοντών γίνεται μετά από πολύπλοκες και λεπτομερείς διαδικασίες. Έτσι που ο υποψήφιος «συνεχιστής» να έχει στη διάθεσή του όσο γίνεται περισσότερα στοιχεία από τη συγκεκριμένη προσωπικότητα με τις ιδιαιτερότητές της. Και βέβαια, επιλέγονται για να μπουν σε πρόγραμμα και να επιδοτηθούν σοβαρά, συνεπή, πολύ συγκροτημένα από πλευράς γνώσεων και κουλτούρας, και ιδιαίτερα εργατικά άτομα.

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

### Ξεβράκωτοι

....

Ναι, είναι οι φίλοι μας οι δράκουλες που προόδευσαν, που σε όλες τις εποχές ρουφούσαν το αίμα του κόσμου. Ας δούμε από πιο κοντά την ιστορία τους. Τους είχαμε αφήσει στη μάχη του Χαττίν, τότε που ρούφαγαν από 16.000 φλέβες. Σε καμιά πεντακοσαριά που τους είχαν κοπεί τα κεφάλια από τα τσεκούρια των σταυροφόρων, είχαν τραβήξει την κεντρική αρτηρία, που ανεβαίνει στο κεφάλι και ρούφαγαν το αίμα, όπως ρουφάς με το καλαμάκι την πορτοκαλάδα. Τώρα έχουν τακimiάσει με τους διαόλους, αυτή την παραδοσιακή αρχαία ενσάρκωση του Κακού και συχνά κάνουν συζητήσεις τότε στο Στρόμπολι, τότε στο Πρεσόφ οι δυο αρχηγοί της διαολαρίας και της δρακουλαρίας. Είμαστε κάπου στο 1792. Έκαναν ένα διάλειμμα να σχολιάσουν αυτά που γράφονται εδώ. Θα τους γίνει συνήθεια από δω και πέρα, αυτοί δεν έχουν περιορισμούς χρόνου, κάνουν ό,τι θέλουν. Συνεχίζουν λοιπόν τη συζήτησή τους, που αφορά τα καυτά γεγονότα της Γαλλικής Επανάστασης.

.....

Μετά από διαπραγματεύσεις ενός χρόνου, οι εξελίξεις έτρεχαν, χαμός γινόταν στη Γαλλία και την Ευρώπη, τότε νικάγαν εδώ οι ξεβράκωτοι, τότε χάνανε εκεί, έτρεχε ο δρακουλοταχυδρόμος από δω κι από κει, τα βρήκανε τελικά να κάνουν συνέδριο με όλους τους τύπους στη Βρετάνη, σε κάτι βράχια που τα βαράει ο βόρειος Ατλαντικός, ένα απόκοσμο τοπίο στη μέση μιας τεράστιας παραλίας-αμμουδιάς, στην οποία μπορούσαν να μαζευτούν και 50.000 νοματαίοι.

...

«Κύριοι, τον λόγο έχει ο Αρχιεωσφορότατος», πετάγεται η στριγκλιά φωνή ενός διαολάκου, που πήρε τη θέση εκεί στα ψηλά κλιμάκια του συνεδρίου μετά από γιαλαντζί διαγωνισμό. Ήταν συγγενής του Ασταρώθ, του τρίτου διαόλου στην ιεραρχία, ο δεύτερος λέει είναι ο Βελζεβούλ, αλλά μάλλον λάθος έκαναν σε κείνο τα site που τους βρήκα. Ο Βελζεβούλ είναι ο ίδιος ο Σατανάς, ο Αρχιεωσφόρος που λέμε με μέτρο και ταπεινότητα εδώ. ....

....

Καλά, άμα μπειτε σε κείνο το site για τους διαόλους, έχει κάτι σοφά χρώματα, κάτι καταπληκτικές εικόνες, κάτι εντυπωσιακά

γράμματα, πολλή σοφία. Έχει και μουσική υπόκρουση, μια διαβολική εντυπωσιακή μουσική. Κάνουν καλά τη δουλειά τους αυτοί που ταΐζουν κουτόχορτο τον κόσμο. Σ' έναν χρόνο, μετά την παγκόσμια επικράτηση του Σοσιαλισμού-Κομμουνισμού, όλα αυτά θα είναι στη συνείδηση και του τελευταίου φουκαρά που εντυπωσιάζεται ή τα πιστεύει σήμερα, σκουπίδια που δεν θα τρώει την ώρα του να τα βλέπει. Μα είναι δυνατόν να τρώτε την ώρα σας μ' αυτούς τους οχετούς ανοησίας κι εκφοβισμού; Όταν έχετε τον Σβέικ, τον Τσάπλιν, τον Αρκά, τον Ιζνογκούτ, τον Ουγκώ, τον Ζολά, τον Φερναντέλ, τον Μπρέχτ και τον Τσιφόρο;

*«Μάλιστα», λέει με στόμφο ο Αζαζέλ. Και βλέπουν ν' ανεβαίνει στο βήμα ένας μαντραχαλός διάολος, που για να μην ανεμίζει η ουρά του δεξιά κι αριστερά, την έχει χώσει κάτω από τα σκέλια.*

*«Πήραμε πατράν από τη Γαλλική Επανάσταση και τη Συμβατική και κάνουμε, όπως βλέπετε, δημοκρατικό συνέδριο».*

.....

Ο αρχιδιάβολος άρχισε να χειροκροτάει πρώτος. Τον ακολούθησαν κι οι 50.000 από κάτω. Απλώνει τα χέρια θέλει να μιλήσει και αυτός. Άμα έχεις ακροατήριο δεν κρατιέσαι, γίνεται σιωπή και λέει με στόμφο: *«Συμφωνώ με τον προλαλήσαντα».*

Το τι έγινε δεν περιγράφεται! Πανζουρλισμός! Πηδάγανε οι δράκουλες, έκαναν τούμπες οι διάβολοι, έτριζαν τα δόντια τους οι σκελετοί, τινάζανε τα σεντόνια τους τα φαντάσματα, ο Μέρλιν κι οι Βαλκυρίες είχαν πλακωθεί με κάτι ξωτικά σε μια τεράστια ερωτική πανδαισία...

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

### Αλίας Τράμπο

....

Σε πέντε χρόνια, βρισκόμαστε στο 2072, μέσα στον οργανισμό της συνεχιζόμενης έρευνας και συσσώρευσης στοιχείων για την προσωπικότητα του Τράμπο, που έχει επικεντρωθεί πια στο κύριο μέρος της δραστηριότητάς του, την περίοδο που είναι πια εγκατεστημένος στο Λος Άντζελες, ο Αλίας είναι ενθουσιασμένος. Νοιώθει να μπαίνει μέσα του όλο και περισσότερο αυτός ο μεγάλος κινηματογραφιστής. Μπορούμε να πούμε πως υπάρχει ήδη ένας τριαντάρης Ντάλτον Τράμπο που συνεχίζει να δημιουργεί από κει που διέκοψε τη δημιουργία του η φύση, με τον θάνατό του, το 1976.

....

Σ' αυτό το κλίμα δημιουργούν, ζουν, καλαμπουρίζουν, αλληλοκοντράρονται και αλληλοσυνθέτουν. Κι έχουν κι από πάνω τον Επίτροπο. *Θα μας αφήσεις ρε να δημιουργήσουμε;*

...

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

### Όταν ξεσηκώθηκαν οι «ξεβράκωτοι»

Δράκουλας: *Να το, το βρήκαμε.*

Εωσφόρος: *Ποιος είναι στο βάιμπερ;*

Δρ: *Ο βάιμπερ, ο συνεταίρος σου, δεν με γνώρισες;*

Ε: *Α, καλώς τον. Τι βρήκατε;*

Δρ: *Έλα να τα πούμε από κοντά.*

Ο Αρχιεωσφόρος πετάγεται στα Καρπάθια όλος χαρά που θ' ακούσει καλή είδηση απ' τον άσπονδο φίλο του, που όλο τρικλοποδιές του βάζει κι όλο υποκριτικές ευγένειες και καλοσύνες είναι.

*Ε: Λέγε, τι καλό άκουσες;*

*Δρ: Δεν τον άκουσες εκείνον που 'λεγε πως θέλει χιλιετηρίδες για να φύγει απ' τη Γη ο εγωισμός, το αίσθημα αυτοσυντήρησης; Άρα, έχουμε μέλλον εμείς.*

....

Του φτιάχνει, λοιπόν, ο οικοδεσπότης Δράκουλας κρεβάτι να ξεκουραστεί, πάει το βραδάκι να δει αν είναι καλά βολεμένος, αν θέλει τίποτα, ο Εωσφόρος κοιμάται, το φεγγάρι έχει ανατείλει, είναι γυρισμένος στα πλάγια, πέφτει από μια χαραμάδα της κουρτίνας μια αχτίνα φεγγαριού πάνω στη φλέβα τού λαιμού του, σαν το ανέκδοτο με την Αμερικάνα, πλησιάζει ο Δρακουλινότατος μ' ένα κηροπήγιο να τον ξυπνήσει να κατέβουν για δείπνο, βλέπει τη φλέβα που λαμπύριζε, του τη δίνει, σκύβει να ρουφήξει ξαναμμένος, όταν ρουφάνε λέει πως ερεθίζονται, κι όπως έσκυβε, ξυπνάει ο εωσφορότατος και του δαγκάνει το αυτί, όπως το 'κανε ο Πολάνσκι στον γιο του Δράκουλα. Αλλά με το δάγκωμα του αυτιού νοιώθουν κι οι δυο μια απόκοσμη έλξη...

.....

*- Τι θα γίνει με κείνους τους διανοητές; Όλο με το μέρος των ξεβράκωτων είναι, Ουγκώ, Ζολά, Τολστόι, Γκόρκι... Δεν μπορούν να γράψουν κάτι καλό και για μας;*



## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

*Άμα τον ρωτούσαμε, τι θα μας έλεγε;*

...

*«Μα τι λέτε τώρα;», αναρωτήθηκε ένας νεαρός την ώρα που υποστηριζόταν η εκδοχή της ευθανασίας, «άμα ρωτάγαμε τον άνθρωπο αυτόν, τι θα μας έλεγε; Ήδη βλέπετε από το ημερολόγιο του Φέρσουερ τις απόψεις του. Έχει όρεξη να ζήσει και να προσφέρει, ελπίζει. Ας κάνουμε στην άκρη τις πίσω σκέψεις των φασιστογιατρών σαν τον Φέρσουερ, που το κύριο ενδιαφέρον τους ήταν για να ανακαλύπτουν πράγματα που θα αυξήσουν τις γνώσεις τους για τους πολυτραυματισμούς, σκεπτόμενοι να τα εφαρμόσουν στα παιδιά τους, που 'ταν στο ανατολικό μέτωπο, ή για τη βιολογία της γενετικής επιλογής, που θα βελτιώσει την ποιότητα της φυλής, και η κατάψυξη δίνει τεράστιο πεδίο πειραμάτων σε επίπεδο κυττάρου, που μπορεί να χρησιμεύσουν για τη βελτίωση της ράτσας μας, την ευγονική κ.λπ. Άμα ρωτούσα εσάς και ήσασταν σε αυτή την κατάσταση, φανταστείτε το, πόσοι από σας δεν θα λέγατε “θέλω να ζήσω και να ελπίζω πως θα μπορώ να είμαι και χρήσιμος”; Σε πόσο καιρό μπορώ να κάνω πέντε-δέκα πράγματα και μετά να μπορώ να κάνω όλο και περισσότερα, να έχω σκοπό ζωής και στόχους; Οπότε μένει να σκεφτούμε, αν η κοινωνία μας θα ξοδέψει εκατομμύρια ώρες σ' αυτή την «επένδυση». Αν ελπίζαμε ότι θα είναι χρήσιμη κι ανταποδοτική, θα άξιζε πραγματικά τον κόπο να την κάνουμε. Αλλά, ακόμα κι αν δεν θα είχαμε αρκετή ανταπόδοση, για σκεφτείτε το! Η κοινωνία μας, ο πολιτισμός μας δεν κατόντησαν έτσι αυτόν τον άνθρωπο; Έχουν ή δεν έχουν την υποχρέωση, τώρα που υπάρχουν οι δυνατότητες, να του προσφέρουν πράγματα, για να του απαλύνουν τον πόνο, να του δώσουν προοπτική να ζήσει σαν άνθρωπος;».*

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

### Σετατέα Ποϊενάρι

- *Μα τι λένε αυτοί εδώ; Να φτιάξουν, λέει, τον Τζόνι, κείνον τον κουτσουρεμένο, που ήθελε να διαδίδει τις ιδέες για την ειρήνη...*

- *Ναι, τον άχρηστο, τι τον διατηρούν από το 1924 και δεν τον άφηναν να πεθάνει, να ησυχάσουμε; Τι κάνουν τώρα; Κάθονται και ασχολούνται με μαλακίες. Τρώνε τις ώρες τους με αυτό το κουφάρι, αντί να ιδρύσουν καμιά δεκαριά τράπεζες αίματος, να φτιάξουν δεξαμενές αίματος, να υπάρχει απόθεμα. Λέγε τι θα κάνουμε Αρχιεωσφορότατε;*

Το κουφάρι του Τζόνι τούς είχε μπει για τα καλά στο μυαλό.

....

*Μετά, ήρθε κείνο το μεγάλο πανηγύρι, ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, περνάγαμε θαυμάσια, αίμα να δουν τα μάτια σου, δυσκολευτήκαμε να ρουφήξουμε στο Στάλινγκραντ, είχαν ξυπνήσει οι άνθρωποι εκεί, πού να σταθείς, τα μουστάκια του Στάλιν μας φόβιζαν περισσότερο από τα παλούκια και τους σταυρούς του Βαν Χέλσινγκ....*

....

Ο Αρχιδράκουλας είχε αλλού τον νου του. Με αφορμή αυτά που 'λεγε ο ομιλητής, αναπολούσε το 1919, που μια νύχτα, μετά μια μάχη στα Ουράλια, ο Γιάροσλαβ Χάσεκ έπεσε για ύπνο διαλυμένος. Οι στρατιώτες του Ντενίκιν το 'χανε βάλει στα πόδια, οι μπολσεβίκοι ήταν όλοι ξεπατωμένοι, άσε το πρωί θα μαζέψουμε και θα θάψουμε τους σκοτωμένους, πέσανε για ύπνο, κοιμόντουσαν κι οι σκοποί, ήθελε να κατουρήσει ο Γιάροσλαβ, βγήκε από τη σκηνή, είχε πανσέληνο κι έβλεπε, πάει λίγο παρακάτω, και τι να δει! Στο πεδίο της μάχης κάτι μεγάλες νυχτερίδες να προσγειώνονται και να μεταμορφώνονται σε ανθρώπους! Εκατοντάδες σιλουέτες να σκύβουν πάνω απ' τους νεκρούς... Τρέχει στη σκηνή του, ξυπνά τον Τάταρο υπασπιστή του, «*ζύπνα Μουσταφά να δεις*».

.....

.....

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

### Εκατό εξήντα χρόνια απουσίας

*«Τι μου κάνουν τώρα;  
Γιατί αυτό το κενό;  
Αυτή η παράξενη αίσθηση...  
Αυτά τα όνειρα, εφιάλτες, φωνές, σαν να πέρασα περίοδο  
παραληρημάτων...»*

*... Η χαρά μου! Η χαρά μου που ακούω όλο και καλύτερα. Χθες νομίζω, δεν έχω καλή αίσθηση του χρόνου, μου 'παιζαν με βιολί Μότσαρτ. Γαμώ το και τα παίζει η καρδιά, να με καταψύζουν λένε...».*

*- Γεια σας. Μας καταλαβαίνετε τώρα;  
- Χαχα, χα... ο ψευτολάρυγγας. Χαχαχα, χαχαχα ευεργεσία τα  
μορς... Τι κάνατε με την καρδιά μου; Νοιώθω καλύτερα...*

*- ...*

*«Τι λέτε; Είμαστε στο 2.085; Τι λένε, τρελάθηκαν; Κι όμως ναι,  
είναι λογικό, τις προάλλες μιλάγαμε για την κατάψυξή μου...»*

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

### Εγώ δεν τον είδα

....

Και φεύγει μετά ο μπαμπάς, να πάει στη συγκέντρωση που είχαν οι δράκουλες. Πέταγε ώρες μέχρι να διασχίσει τη Γαλλία. Πρόσεχε τους πύργους μην την πάθει κι αυτός... Πλησιάζοντας στο Παρίσι, τέλειωνε η εξοχή με τους πύργους, άρχιζαν τα προάστεια με τα χαμηλά σπίτια, κρατούσε χαμηλή πτήση, να δει πού θα κάνει εξόρμηση την επόμενη φορά, οι γιοι του του είχαν κατεβάσει ιδέες, ξεχάστηκε με τις φαντασιώσεις του, το μάτι γεμάτο λιγούρα, παραλίγο να τρακάρει στον Πύργο του Άιφελ.

.....

Έφεραν να χαιρετίσει και τον Έμπερτ, αυτόν τον σοσιαλδημοκράτη που έσωσε την αστική τάξη της Γερμανίας το 1919 και σκότωσε τη Ρόζα Λούξεμπουργκ. Σοσιαλδημοκράτες λέγονταν τότε οι κομμουνιστές κι απ' αυτούς γεννιόντουσαν οι οπορτουνιστές. Οι σημερινοί σοσιαλδημοκράτες είναι παλιά υπόθεση, αρχίζουν απ' το 1845 με τον Μπακούνιν, πριν ήταν κι ο Δαντών, οπορτουνιστής της Επανάστασης, φορέας της υποχώρησής της, που οδηγεί στην ανατροπή της. Γιατί κι ο Σπάρτακος δεν είχε οπορτουνιστές που τον εγκατέλειψαν;

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

### Έρωτας

Τη λένε Νίκη. Σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα κήκε, έχασε τα δυο χέρια κι ένα πόδι. Το πρόσωπό της δεν φτιάχνεται εύκολα, οι πλαστικές προσφέρουν μια προοπτική βελτίωσης, αλλά προς το παρόν το αποτέλεσμα είναι ακόμα απογοητευτικό. Οι δυνατότητες της τεχνολογίας δίνουν προοπτικές ζωής. Τι θα πει ένα καταστραμμένο, φρικτό πρόσωπο; Αν το αγαπούσες πριν καταστραφεί, γιατί να μην το θυμάσαι όπως ήταν, και επικοινωνώντας μαζί του, να επιβεβαιώνεται η εικόνα του μέσα σου; Είναι τόσο καθαριστική η ομορφιά στον εξελιγμένο άνθρωπο;

Τη γνώρισε ανάμεσα σε εκατοντάδες γυναίκες που επικοινωνήσαν μαζί του απ' όλα τα μέρη της Γης ...

....

*- Νίκη μου, χθες σκεφτόμουν την Καρίν. Έμαθα πού είναι ο τάφος της, τον κράτησαν οικογενειακό οι απόγονοί της εδώ στο Λος Άντζελες κι έστειλα λουλούδια. Πέθανε σχεδόν αιωνόβια το 1990 με 4 παιδιά, 10 εγγόνια, 15 δισέγγονα κι ένα τρισέγγονο. Ψάχνω να τους βρω και θα τους βρω, θέλω να μάθω αν έκανε παιδί με μένα, ήταν μια στις 10 περίπου πιθανότητες, για να μην πω πολύ παραπάνω, γιατί την έβλεπα, όταν κάναμε έρωτα, πολύ φωτισμένη κι αινιγματική, σαν την Τζοκόντα, σαν κάτι να περίμενε, δεν της είπα τίποτα τότε, δεν μου 'πε ούτε αυτή, ήταν σαν ένα ιερό μυστικό που δεν τολμήσαμε να το σπάσουμε.*

.....

*- Χαθήκαμε δύο μέρες Νίκη. Δυο μέρες είναι πολλές για μένα, μου 'λειψες. Δεν θέλω και να σε πιέζω...*

*- Μου 'λειψες και συ Τζόνι. Δεν γινόταν αλλιώς, πάλι με έβαλαν στο χειρουργείο για μια μικροεπέμβαση στα χείλη. Τώρα επικοινωνώ απ' το νοσοκομείο, μου 'καναν δώρο οι γονείς μου το καινούργιο «χειριστήριο» X37, τη ριζική βελτίωση του X36, που έφτιαζαν στην Κίνα, να το πάρεις, είναι καταπληκτικό!*

*- Τι λέγαμε για τον Πίτερ; Πώς πας, είσαι καλύτερα;*

*- Ου, απομακρύνθηκε ο εαυτός μου ευκολότερα απ' ό,τι νόμιζα, το 'παμε, με βοήθησες καθοριστικά.*

....

Και τώρα με τη Νίκη! Προχώρησαν. Πετούσαν και προχωρούσαν. Τι μπορείτε να καταλάβετε εσείς οι ακέραιοι. Τίποτα. Αυτοί είχαν και τον έρωτα που γνωρίσατε και χίλια δυο ακόμα.

....

Οι δυο τους, σιγά-σιγά άρχισαν να γίνονται κομμάτι του τρίο Αλίας, Μίκλος, Σάμαρν'τι. Πεντάδα δυναμίτης! «Ο Τζόνι ξύπνησε» τροφοδοτούσε μυθοπλασία ανακατεμένη με ρεπορτάζ, με μελέτες, πειράματα, επιστήμη, τέχνη. Αποτέλεσε αντικείμενο σειράς με τεράστια παγκόσμια επιτυχία. Ήταν ένα από τα δυνατά όπλα της προπαγάνδας υπέρ του ανθρώπου ενάντια στο παλιό, που αντιστεκόταν λυσσασμένα. Η πάλη των τάξεων δεν είχε τελειώσει. Η Διεθνής είχε ανεβάσει το επίπεδο του πολιτισμού, αλλά δεν είχε ξεπαστρέψει με το ζόρι τίποτα, σχετικά με τις ιδέες και τις ιδεολογίες. Αυτές, άλλωστε, δεν ξεπαστρεύονται. Αν κάνεις λάθος τις φουντώνεις, ακόμα κι αν είναι σάπιες. Η αντίδραση προσαρμόστηκε. Γέννησε δηλητήριο καλά καμουφλαρισμένο. Πλαγιοκόπησε, τόνωσε, συμπλήρωσε τις εγωιστικές καταβολές εκατομμυρίων χρόνων...

....

Η πεντάδα συνεχίζει να δημιουργεί, όχι πια με τόσο πολύ δέσιμο, τα φτερά απλώνονται σ' όλους και δεν είναι ίδιου σχήματος. Σαν τα πουλιά άλλωστε.

Εκτός από τη συνεχή επαφή που επιτρέπει το διαδίκτυο, βρίσκονται και συχνά μαζί. Οι μετακινήσεις είναι πολύ εύκολες πια. Χρησιμοποιούν όλο και περισσότερο το παγκόσμιο σύστημα μαζικών μεταφορών. Βασικές γραμμές αεροπλάνων με ταχύτητες πέντε μαχ, ανάμεσα σε 30 περίπου σταθμούς κατανομημένους ισόρροπα στη Γη, Μόσχα, Πεκίνο, Ν. Υόρκη, Ριο ντε Τζανέιρο, Μελβούρνη, Λάγος, Παρίσι κ.λπ. Σχεδιάζεται σύστημα σήραγγων στη Γη και άρχισαν οι προεργασίες κατασκευής της πρώτης, ανάμεσα Παρίσι και Μελβούρνη. Υπάρχουν υλικά και μέθοδοι να περάσεις και μέσα από τη λάβα των κεντρικών σημείων της σφαίρας μας. Αποτελούν και διόδους μεταφοράς ενέργειας. Προβλέπονται ταχύτητες 40 μαχ. Παρίσι-Μελβούρνη, τα 12.000 χιλιόμετρα η διάμετρος της Γης, θα κάνεις κάνα τέταρτο. Αν πετύχει η δουλειά με τις βασικές σήραγγες, θα εξεταστεί η χρησιμότητα δευτερευόντων χορδών τόξου στη γήινη σφαίρα. Θα μειωθεί σημαντικά η οικολογική επιβάρυνση των ιπτάμενων συσκευών. Χώρια που το ξόδεμα ενέργειας είναι μηδαμινό, αφού σε περίπτωση κενού στη σήραγγα, το όχημα, σχεδόν χωρίς καθόλου ενέργεια, φτάνει στη άλλη άκρη της χορδής τού τόξου μέσα στη γήινη σφαίρα. ....

....

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

### Σεξ και συναίσθημα

.....

Ο γιος του Δράκουλα, που 'χει κάνει κι αυτός, σαν τον πατέρα του, πολύ στενές σχέσεις με τον αρχιδιάβολο, αναψοκοκκίνισε, φούντωσε. Κυλίστηκαν στο ανάκλιτρο, κει που του 'γλειφε το αυτί, ανακάλυψε πως είχε μια δαγκωνιά. Ήταν αυτή που του 'χε κάνει ο Ρομάν Πολάνσκι στη «Νύχτα των βρικολάκων». Τον έπιασε λύσσα, είναι πολύ ζηλιάρης, η ζήλεια είναι ιδιαίτερα διογκωμένη στους εγωιστές, είναι η κατ' εξοχήν αρετή των εγωιστών. Του δικαιολογούσε τ' αδικαιολόγητα ο κανακάρης. «Δεν είναι αυτό που νομιζεις» και τέτοια. Τέλος πάντων, τον συγχώρεσε ο αρχιεωσφορότατος, έτσι αναμμένος τι θα απογινόταν, συνέχισαν τις περιπτώξεις.

Άμα τελειώσανε, συνέχισαν να κουβεντιάζουν τα κόλπα και τις διαδικασίες με τα σεξουαλικά του Τζόνι και της Νίκης.

*... - Ρε συ εδώ που τα λέμε όλα αυτά που κάνανε οι δυο κουτσοσυρεμένοι είναι φλώρικα. Τι τα θέλεις, η κυριαρχία του αρσενικού στο θηλυκό θα υπάρχει. Οι πλούσιοι θα 'χουν πάντα στα πόδια τους τις μπάνικες φτωχοπούλες. Η πουτανιά θα υπάρχει πάντα, οι ωραίες θα πουλάνε το κορμί τους, κορόιδα είναι; Τι ψυχικές επικοινωνίες και παπάρια, αυτό που σ' ενδιαφέρει είναι να ξεφλοκάρεις. Ξεφλοκαίρνεις, αλαφρώνεις και καλοπερνάς. Κι αυτό γίνεται με όποια θέλεις, άμα έχεις λεφτά. Άμα δεν έχεις, βράσ' τα, η μιζέρια σκοτώνει τον έρωτα. Καλά το 'λεγε κείνη η γριά στην εγγονή της, που τη ρώταγε, «τι είναι έρωτας γιαγιά;»...*

*- Έρωτας, κορούλα μου, είναι να βρεις έναν ηλικιωμένο πλούσιο, να σου αγοράζει γούνες, να σου δίνει κοσμήματα, να σε σπιτώσει ή να σε παντρευτεί, και να καλοπερνάς.*

*- Τι μου λες γιαγιά; Εγώ νόμιζα πως έρωτας είναι να κτυπά δυνατά η καρδιά σου, να έχεις αγωνία, να κοκκινίζεις από συγκίνηση μ' αυτόν που αγαπάς, να μην μπορείς να κάνεις χάρια του, να σε φιλά και να λιώνεις...*

*- Άστα αυτά παιδάκι μου, αυτά τα λένε οι κομμουνιστές για να γαμάνε τζάμπα.*

.....

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

### Οπορτουνισμός

Ο Μίκλος κάνει υπερπαραγωγές στην Ινδοκίνα. Προσπαθούν να εξηγήσουν την ιδιόρρυθμη εξέλιξη, κάπου ενός αιώνα, που υπήρχε σε κάποιους λαούς τη Ασίας, όπου ριζώθηκε περισσότερο η κομμουνιστική ιδεολογία. Εξέλιξη που συνοδεύτηκε από μια σημαντικά διαφορετική αντίληψη, από αυτήν που γνώρισε ο προηγμένος δυτικός κόσμος κι η Ρωσία. Και στο Βιετνάμ η εξέλιξη ήταν ίσως πιο βατή για τις αντιλήψεις μας, μάλλον γιατί κυριάρχησε η μορφή του Χο τσι Μιν, που ήταν σπουδαγμένος στην Ευρώπη.

....

Με τις ανατροπές του τέλους του 20ου αιώνα οι λαοί αυτοί, χωρίς να έχει γίνει κάποια ανατροπή, παρασύρθηκαν σε μια τεράστια οπισθοδρόμηση οπορτουνιστικού τύπου. Το βιολί το κρατούσε η Κίνα.

....

Γίνονται συχνά συζητήσεις, του Αλία, του Μίκλος και του Φαμ, με την καθοδήγησή τους. Τώρα επίτροπος είναι ένας σχιστομάτης, κάτι σαν έκτης τάξης εγγονός του στρατηγού Τζιαπ, όχι κατευθείαν αλλά με αγκιστείες, γεγονός που αναφέρει με υπερηφάνεια: «Έχω κάποια μόριά του» λέει.

Οι συζητήσεις αφορούν φυσικά στα προβλήματα που αναφέρθηκαν παραπάνω. Γιατί σ' αυτά επικεντρώνεται το ενδιαφέρον των τριών καλλιτεχνών. Μέσα από την τέχνη τους τα απομυθοποιούν, τα ξετινάζουν, τα μαδούν, τα προβάλλουν, τα περνούν από το θυμικό στη λογική, από την καρδιά στο μυαλό. Κι η Διεθνής, έχοντας επίγνωση πως εκεί μπορεί ν' ανδρωθεί ο Δούρειος Ίππος της αντεπανάστασης, ευνοεί το έργο του Αλία και του Μίκλος, που επιδρά ευεργετικά στις μάζες.

Στην κορφή των συζητήσεων και της ζύμωσης, που γίνεται μ' αφορμή το καινούργιο σενάριο του Αλία για τη δουλειά και τις σχέσεις σε μια παραθαλάσσια κολεκτίβα της Βιρμανίας, μετά από μια εξαντλητική συνεδρίαση των τεσσάρων, με τη συμμετοχή πέντε ακόμα βασικών συντελεστών της ταινίας, βλέπει ο Μίκλος τον Αλία ένα πρωί που ξύπνησε και πήγε στην καμπάνα του για πρωινό, να κρατά μια γήινη σφαίρα-μπαλόνι, κάπως μικρότερη απ' αυτή που κράταγε ο Τσάρλι Τσάπλιν στον «Δικτάτορα», και να την έχει γεμίσει με κάτι μουτζούρες μ' ένα μαρκαδόρο.

....



## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

### Απαυτούλης

.....

Τώρα που έχουν τακιμιάσει, συναντιούνται συχνά. Ανταλλάσσουν επισκέψεις δυο-τρεις φορές την εβδομάδα. Πότε στα Καρπάθια, πότε στο Λονδίνο, όπου ο αρχιδράκουλας έχει αγοράσει ένα καταπληκτικό πύργο στα περίχωρα. Και πότε στην Κόλαση που του έκανε μεγάλη εντύπωση όταν πρωτοπήγε. Παρακάλαγε μάλιστα τον Αρχιδιάολο να τον αφήσει να ρουφήξει τον λαιμό της Μπριτζίτ Μπαρντό, που βρισκόταν νέα σ' ένα καζάνι και γύρω τους στριμώχνονταν οι συμβραζόμενοί της. Λένε, μάλιστα, πως όταν πρωτοπήγε στην Κόλαση, έκανε ζημιά στον Πέτρο, που της είπε, *«επειδή είσαι ωραία, παρά τις αμαρτίες σου, θα σου δώσουμε μια ευκαιρία να πας στον Παράδεισο»*... Υπήρχε, που λέτε, μια πεζογέφυρα χωρίς παραπέτα, που οδηγούσε στον Παράδεισο και περνούσε πάνω από την Κόλαση. Σε εκείνο το σημείο υπήρχε ένα τεράστιο ποτάμι λάβας. *«Προχώρα τέκνον μου»*, της είπε ο Πέτρος, *«πρόσεξε, αν κάνεις έστω και μια πονηρή σκέψη περνώντας την πεζογέφυρα, θα πέσεις στο ποτάμι με τη λάβα. Αν τα καταφέρεις και περάσεις αγνή στη σκέψη την πεζογέφυρα, θα φτάσεις στον Παράδεισο»*.

Και ξεκίνησαν. Μπρος αυτή, πίσω ο Πέτρος. Κάποια στιγμή η Μπε Μπε άκουσε ένα... πλουφ!

Του άρεσε πολύ η Κόλαση του δρακουλινότατου, έχει λέει εισόδους όλα τα ηφαίστεια του κόσμου. Κάτω από τις λάβες, σ' ένα βάθος 5.000 μέτρων, υπάρχουν τεράστιες σπηλιές, ειδικά διαμορφωμένες. Στην τελευταία ανακαίνιση, το 2058, δούλεψαν 200 εργολάβοι της μαφίας, από Σικελία, εκεί όπου είναι και η κύρια πύλη της Κόλασης, στην Αίτνα που λέγαμε. Και βέβαια, δεν μπορεί να μην είχαν το μερτικό τους κι οι εργολάβοι από την Αμερική. ....

...

Δεν ξέρουμε αν ο Αρχιβελζεβούλης έκανε το χατίρι του Πανάγαθου με τα 20 εκτάρια, αυτοί πάντα τρωγόντουσαν, αλλά έχουν εδώ και χρόνια κάνει λυκοσυμμαχία, τώρα που κινδυνεύουν οι θρόνοι τους απ' τους άθεους. Τι χατίρι δηλαδή, πάρε-δώσε είναι αυτοί, μπορεί να του ζήτησε σε αντάλλαγμα την εμπορική αποκλειστικότητα των κεριών, βιομηχανία κι εμπόριο πάντα ανθηρά, η φλόγα τους είναι ο συμβολισμός της αγνής ενατένισης στον ουρανό και είναι και διδακτική, άμα κάνεις λάθος και καείς λιγάκι, πάει το μυαλό σου στην Κόλαση και μένεις καλός άνθρωπος.

.....

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15

### Αθανασία

Ο Αλίας δεν ασχολείται μόνο με τη δουλειά της Ινδοκίνας. Η τέχνη τού παρέχει δυνατότητες να κάνει πολλά και διάφορα πράγματα. Γράφει σενάρια για όλες τις πτυχές της ανθρώπινης ύπαρξης. Οι δικοί του (οι δικοί μας, οι άλλοι τέσσερις) υποψιάζονται μάλιστα πως κάτι ιδιαίτερο μαγειρεύει. Συχνά ρωτάει ή φέρνει τη συζήτηση σε παράξενα πράγματα. Πώς νίκησε ο Αμούσδεν τον Σκοτ, σε πιο σημείο αποβιβάστηκαν στην Ανταρκτική, πόσο νότια από την Αυστραλία φτάνουν οι καρχαρίες; Τι ωραίο μέρος η Παταγωνία που εξυμνούσε ο Νερούντα, τι νούμερα έχει σήμερα η παγκόσμια ναυτιλία; Πώς έχουν εξελιχθεί οι φουσκωτές κατασκευές που στέκουν με την εσωτερική ανεβασμένη πίεση και στεγάζουν ποδοσφαιρικούς αγώνες κι άλλες τεράστιες δραστηριότητες; Άλλες φορές φέρνει τη συζήτηση για τα θερμοκήπια, για τις αντοχές των πλαστικών, τρελά πράγματα σου λέω! Θα ανησυχούσαν αν δεν τον έβλεπαν ακόμα πιο δραστήριο κι αποτελεσματικό. Να, στη δουλειά του για την υπόθεση του Τζόνι, συνεχίζει να δουλεύει με συνέπεια, να δημιουργεί ενδιαφέρον και να την εξελίσει. Συνεχίζει την πολύ στενή επαφή και συνεργασία με τον Τζόνι.

.....

Εξακολουθούν οι πέντε τους να κάνουν παρέα, αλλά όλο και αραιότερα. Αυτό κάνει τη σχέση τους πιο ποιοτική και πιο έντονη. Συχνά ο Τζόνι μιλά με όλους τους, πότε με τον ένα πότε με τον άλλο, για μια συμβουλή, για μια ιδέα. Αρχίζει και κυριαρχεί ανάμεσά τους, στις σκέψεις, στον προβληματισμό, στο ενδιαφέρον. Γίνεται ο πρώτος και τον αναγνωρίζουν σαν τέτοιο. Αποτελεί πάντα το επίκεντρο πειραματισμών, νέων μεθόδων και εφαρμογών, διαρκούς βελτίωσης των διαφόρων διαδικασιών αποκατάστασης πολυτραυματικών καταστάσεων. Έχει ξεπεράσει την περίοδο, που ήταν καθοριστική για την δραστηριότητά του η συμβολή του στις επεξεργασίες λειτουργίας και αποκατάστασης του ίδιου του εαυτού του, παρ' όλο που καταναλώνει ακόμα σημαντική ώρα γι' αυτά τα πράγματα. Από το 2090 παύει σταδιακά να εξαρτάται από άλλους ανθρώπους για τη λειτουργία του κορμιού του. Υποβοηθείται από μηχανικούς τρόπους και αναπτύσσεται σαν προσωπικότητα, σαν

σημαντική επιστημονική προσωπικότητα, σαν γιατρός με εξειδίκευση στους πολυτραυματισμούς. ....

....

Γύρω στο 2100 αρχίζει μαζικά να εφαρμόζεται η μετάδοση των τεχνητών αισθητηρίων στα αντίστοιχα κέντρα υποδοχής του εγκεφάλου. Η όραση είναι καθοριστική για τον Τζόνι. Μαζί έρχεται η γεύση και η όσφρηση. Αποκτά χέρια και πόδια που καλλιεργούνται από τα ίδια του τα κύτταρα. Ζει σαν κανονικός άνθρωπος με όλες τις αισθήσεις του σε λειτουργία, από τα 50 του. Σε κάποια χρονική περίοδο επανέρχεται στη ζωή του η Καρίν. Την ψάχνει, βρίσκει φωτογραφίες, άλμπουμ, βρίσκει το ημερολόγιό της. Ανακαλύπτει πως έχει γίνει μέλος του Κ.Κ. Αμερικής (ο πατέρας της ανθρακωρύχος...). Μ' ένα παράξενο τρόπο ξαναπαίρνει μέσα στο είναι του. Την ξανααγαπά απροσδιόριστα, ζεστά, φυσικά, από τα ωραία που λέει στα γραπτά της, που αναδίνουν ανθρωπιά, θάρρος, εντιμότητα. Αγαπάει έντονα πάντα τη Νίκη, αλλά ονειρεύεται και την Καρίν, κυρίως άμα λείπει σε ταξίδια κι αποστολές η πρώτη. ....

...

- Δεν κόβουμε τις ανοησίες, λέει ο Μίκλος, να παραγγείλουμε ψητό κροκόδειλο απ' τη Μοζαμβίκη και αμελέτητα στρουθοκάμηλου απ' το Βόρειο Πόλο και Ντομ Περινιόν απ' την Κίνα, που το φτιάχνουν καλύτερο απ' τους Γάλλους;

- Ποια αμελέτητα ρε, και ποιος Βόρειος Πόλος, θα μας τρελάνεις;

- Ναι, δεν το 'μαθες; Κάτι τέτοια πουλάγανε πριν την ανατροπή του Καπιταλισμού. Είχε λέει σχέση και πώς νιώθεις με το φύλο, τι φύλο θέλεις να είσαι, που το πήραν σχοινί κορδόνι κάποιοι στρουθοκάμηλοι, εμείς θέλουμε να 'μαστε πολικές αρκούδες και μεταναστεύσανε κει πάνω...

....

- Δεν με παρατάτε με τον φόβο ή την πικρία του θανάτου, λέει ο Αλίας. Λεπτομέρεια είναι αυτή. Μια μικρή στενοχώρια είναι υπό αυτές τις συνθήκες. Αν στέκεις σωστά ιδεολογικά, αν έχεις χωνέψει τι ευεργεσία είναι ο θάνατος, που παίρνει ένα άχρηστο πια κορμί, μπορεί να μην στενοχωρηθείς. ....

...

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

### Επωφελής Αθανασία

Η φετινή τους συνδιάσκεψη έχει θέμα την Αθανασία. Έχει τίτλο «Επωφελής Αθανασία». «Επφθανάσια». Το σκέφτηκαν από κείνο το ωραίο το «Ευελφάλεια» που είχαν βγάλει οι... ευρωλιγούρηδες στις αρχές του 21ου αιώνα από το «ευελιξία» και το «ασφάλεια». Όταν το συζητάγανε στην οργανωτική επιτροπή της συνδιάσκεψης, ο γιος τού Δράκουλα, που δεν του έκοβε και πολύ, τους ρώτησε κουνώντας με χάρη τα μεριά του: *«Καλά το ευελιξία το καταλαβαίνω, με τη λέξη ασφάλεια τι ήθελαν να πουν; Κάτι σαν Καραπαναγιώτης να πούμε; Ή κείνο το μαντζαφλάρι που είναι στον πίνακα του ηλεκτρικού και κάνει τσαφ;»*.

...

*«Οι ψυχές που πάνε στην Κόλαση ή στον Παράδεισο είναι οι μόνες μορφές ρεαλιστικής Αθανασίας. Κάθονται στους χώρους του υπερέραν, του Παράδεισου ή της Κολάσεως, κάποιες εδώ και 20.000 χρόνια, από τότε που μπορούσαν οι θνητοί να καταλάβουν σαν έννοια τη μεταθανάτια ζωή. Κάθε ψυχή, ας παρουμε σαν παράδειγμα μια τυχούσα, λέει επαναλαμβάνοντας, ψέλνοντας το στον Παράδεισο, στριγκλίζοντας και μοιρολογώντας στην Κόλαση: “Είμαι ο Επαμεινώνδας Παπαδόπουλος, είμαι ο Επαμεινώνδας Παπαδόπουλος. Θυμάμαι τη φαγούρα που είχα στις ωραίες αρχικές συνενυρέσεις με την τέταρτη γκόμενα και πως μετά άρχισα να τη σιχαίνομαι λίγο-λίγο. Θυμάμαι τις μαυρίλες που είχα, όταν με παράτησε η χαμούρα η Ελένη, ,,,*

...

Ανεβαίνει ένας διάλογος στο βήμα και τον σιγοντάρουν, *«μπράβο καλά τα λες»*, μπόλικοι διάλοιοι. Λέει για την Κόλαση που είναι θαλερή, όλο ζωντάνια και γλέντια και τραγούδια και πηδήματα. Τα όργια που γίνονται στα καζάνι της Μπριτζίτ Μπαρντό. Σηκώνεται κι ο Γαβρίλης και λέει για τον Παράδεισο. Προβάλλεται τελικά απ' όλους το θέμα της διατήρησης της προσωπικότητας, της εγωιστικής προσωπικότητας. Βγαίνει μια γριά δρακουλίνα και λέει την εμπειρία της. Ετοιμαζόταν να πεθάνει και κάπου βρέθηκε ένας πεινασμένος δράκουλας και τη ρούφηξε και της έδωσε Αθανασία. Και τώρα έχει και χαίρεται τους ρευματισμούς της και τα σπίτια της και τα κοσμήματά της. Έρχεται κι ένας κολασμένος από τα καζάνια.

*- Στο όνομα των βραζομένων, σας μεταφέρω θερμό αγωνιστικό χαιρετισμό.*

....

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

### Η περικόκλωση

2085

*- Μα τι κάνεις εκεί κι έχεις γεμίσει μουτζούρες αυτήν εδώ την υδρόγειο;*

Έχουν πάει στο σπίτι του, να τους κάνει γεύμα. Μόλις έχει γυρίσει από το Ανόι, μετά από την έντονη δουλειά τεσσάρων μηνών να τελειώσει το έργο «Το ροζ όνειρο του κύκνου». Το «ροζ» κάτι θέλει να πει για τον ομορτουνισμό. Είχε μπει στην κρεβατοκάμαρά του ο Μίκλος κι είχε βρει κείνη την υδρόγειο σφαίρα-μπαλόνι, στην οποία ξανα-αναφερθήκαμε, γεμάτη μουτζούρες, με μαρκαδόρους μπλε, κόκκινους, κίτρινους. Σηκώθηκαν να δουν κι ο Τζόνι με τη Νίκη και ο Σάμαρν'τι.

*- Άσε, θα τα πούμε τρώγοντας, λέει ο Αλίας, είναι ένα μεγάλο σχέδιο και θέλω και τη γνώμη σας.*

Ανάμεσα στον αστακό και στο πόδι καμήλας μόλις είχαν χορτάσει και τσιμπολογούσαν κι είχε ανάψει η κουβέντα, άρχισε να τους περιγράφει το σχέδιό του, το καινούργιο του σενάριο.

- Ένας τρόπος απάντησης στο πρόβλημα του ομορτουνισμού, στον ατομισμό που τον γεννά, στον εγωισμό και στον «απαυτούλη», είναι όταν το αντιμετωπίζεις μέσα από την Τέχνη. Είναι αυτό που κάνω τόσο καιρό εκεί στην Ινδοκίνα, όπως ξέρετε. Πάνω λοιπόν στην έξαρση της δουλειάς, εκεί όπου η επιτυχία σου δίνει ενθουσιασμό, μου κατέβηκε μια ακόμη ιδέα. Τελείως αντίθετη από τη λογιστική λογική, από τον υπολογισμό, από τους μαθηματικούς λογαριασμούς, από το ένα κι ένα κάνει δύο, από το τι συμφέρει, από την αδέκαστη δικαιοσύνη, από το ένα σου και ένα μου. Απ' όλα αυτά τα λογικά και χρήσιμα. Ίσως η ιδέα αυτή να 'ταν η πεμπτουσία αυτών των λογικών και χρήσιμων. Η αφαιρετική μορφή τους. Φαντασία, συμβολισμός, Τέχνη στο τετράγωνο.

Μια σπουδαία απάντηση στον ομορτουνισμό, λοιπόν, μπορεί να είναι κάτι λεβέντικο, κάτι ποιητικό, κάτι μη συνηθισμένο, όμορφο, δυνατό, θαρραλέο, ένα πετάρισμα που ξεπερνάει την ανάγκη, τις σταθερές εύστοχες και συνετές ενέργειες, Μην φοβάστε, δεν τρελάθηκα, πατάω στη σιγουριά της κοινωνικής λογικής που χρησιμοποιεί ο πολιτισμός μας, με όλα αυτά που αράδιασα και που όμως κάτι με σπρώχνει να τα ξεπεράσω. Θέλω να χρησιμοποιήσω κάτι που βγαίνει από την πρωτοπόρα πλευρά του ανθρώπινου μυαλού. Ναι, από την πρωτοπορία. Ναι, από το Κόμμα, εκεί που πήγε το μυαλό σας.

Όπως τον κοιτάζουν απορημένοι, να δουν πού το πάει, τους κάνει:  
- Σταχάνοφ φίλοι μου, Σταχάνοφ! Θέλουν ταρακούνημα οι άνθρωποι. Είμαστε ή δεν είμαστε λεβέντες; Κοιτάμε ή δεν κοιτάμε τον ουρανό; Θα ρίξω λοιπόν και εγώ την πινελιά μου. Την κροτίδα μου.

Παίρνει επίτηδες ύφος απλανές. Σαν να είναι μαθητής στο παλκοσένικο, έτοιμος να πει το ποίημά του στις εξετάσεις. Και απαγγέλλει:

*«Αν όλα τα παιδιά της γης  
πιάναν γερά τα χέρια  
κορίτσια αγόρια στη σειρά  
και στήνανε χορό,  
ο κύκλος θα γινότανε  
πολύ πολύ μεγάλος  
κι ολόκληρη τη Γη μας  
θ' αγκάλιαζε θαρρώ».*

*«Είναι του Ρίτσου, το 'γραψε κάπου το 1985. Το χρησιμοποιούσαν πολύ τότε οι επιτροπές Ειρήνης, σχεδόν σ' όλη τη Γη. Σκέφτομαι να το κάνουμε. Να το προτείνουμε στη Διεθνή και να μας δώσουν τα κονδύλια. Να το κινηματογραφήσουμε, να το κάνουμε αντικείμενο μεγάλης σειράς, να κρατήσει κάνα δυο χρόνια. Να ασχοληθούν εκατομμύρια άνθρωποι. Ναι, ν' ασχοληθεί η Ανθρωπότητα και γι' αυτή την ιδέα, γι' αυτό το παραμύθι, γι' αυτό το όραμα. Για τον συμβολισμό της ειρήνης και της αδελφοσύνης που σηματοδοτεί το αγκάλιασμα της Γης. Να δώσουμε μια γερή ένεση σταχανοβισμού, λεβεντιάς, πρωτοπορίας, πανανθρώπινης ενέργειας και δημιουργίας, σε αντίθεση με το ζυγκοζύγισμα του εγωιστή ατομιστή, που επιζητά και διεκδικεί τη δυνατότητα να 'χει προσωπικό ελικόπτερο, κάνοντας, λέει, οικονομίες αλλού.*

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18

### Σαμποτάζ

*- Ακούστε αγαπητοί συνάδελφοι. Άμα πετύχει αυτή η δουλειά, την πατήσαμε. Θα ενθουσιαστούν οι εχθροί μας, οι «ξεβράκωτοι» όλων των εποχών, και τότε μας πήρε ο Διάολος (τον αγριοκοίταξε οι Αρχιβελζεβούλης που καθόταν δίπλα του στο τραπέζι του προεδρείου). .....*

*....*

*- Εσύ κύριος με τους σεισμούς;*

*- Τι να κάνω κύριε πρόεδρε; Έκανα ό,τι μπορούσα. Στο απολογητικό υπόμνημα σας τα περιγράφω με το νι και με το σίγμα. Με δυο κουβέντες κύριε πρόεδρε, τα στάδιά τους δεν παθαίνουν τίποτα, όσο και να τα κουνάς, επιπλέον σε συστάδες αμορτισέρ, βάζουν όσο χρειάζεται τσιμέντο και σίδερα. Θελήσαμε να στρατολογήσαμε εργολάβους, να κλέψουν στα σίδερα, αλλά δεν έχει, λέει, πια εργολάβους. Πήγαμε στα μέλη της Επιτροπής Κατασκευής, βρήκαμε δυο με χαλαρή συνείδηση, κηπάρηδες τύπους, δικούς μας, μισούσαν τον κομμουνισμό, δέχτηκαν να συνεργαστούν «κατ' αρχήν» λέει, καθίσαμε ένα βράδυ και τα πίναμε και μου λένε οι δυο τους μια στιγμή: «Και πόσα θα μας δώσετε να βγάλουμε μια παρτίδα σίδερα από ένα ευαίσθητο κόμβο;»*

*.....*

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19

### Προηγμένη προσωπικότητα και συλλογικός άνθρωπος

#### 2102

9ο Συνέδριο της νικήτριας Διεθνούς.

Η επεξεργασία των θέσεων γίνεται σ' όλη τη Γη. Η τεχνολογία βοηθά εντυπωσιακά αυτή την επεξεργασία. Αυτόματα προγράμματα παίρνουν τις απόψεις όσων παρεμβαίνουν, τις ταξινομούν, επιλέγουν την ουσία τους, αποτυπώνουν ποσοτικοποιημένα τάσεις, προτιμήσεις, νέες ιδέες. Να σημειωθεί πως στο 1ο Συνέδριο του 2062, είχαμε 700 εκατομμύρια παρεμβαίνοντες, στο δεύτερο του 2067 ήταν ενάμισι δισεκατομμύριο, στο τρίτο του '72 δυόμιση δισ., το '77 τρία, το '83, '89, '96 γύρω στα πέντε και φέτος προβλέπεται να συμμετάσχουν γύρω στα έξι δισεκατομμύρια.

.....

Το Συνέδριο τέλειωσε, η γραμμή πέρασε, τα κονδύλια για τη μακροβιότητα, έτσι κι αλλιώς, δεν είναι λίγα, ο επιστήμονες που τη γούσταραν παραπάνω απ' ό,τι έπρεπε, δεν έχασαν και τίποτα, συνέχισαν ενθουσιασμένοι τη δουλειά τους. Ο Τζόνι συνήθισε στην ιδέα, σιγά το πρόβλημα, σε δέκα χρόνια θα 'χει ανέβει ο μέσος όρος ζωής στα 160 χρόνια. Αν δίνονταν τα κονδύλια που ζήτηγε θα 'χε ανέβει ίσως στα 180. Ε και λοιπόν;

Όλη αυτή την περίοδο, με τη δημοσιότητα και τη πλατιά συζήτηση που είχε πάρει το θέμα, ερχόντουσαν μηνύματα στον Τζόνι από εκατοντάδες προσωπικότητες με παγκόσμιο κύρος, που του εξέφραζαν το παράπονό τους για την ανάκρουση πρύμνας στο θέμα της αύξησης της μακροβιότητας. Ήταν κυρίως από ηλικιωμένους, που έβλεπαν πως θα πέθαιναν νωρίς και είχαν ελπίσει. Όσο έβλεπε τις φωτογραφίες τους και διάβαζε τις απόψεις τους, τόσο αμφέβαλε για την άποψή του.



## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20

### Ένας στους 20;

.....

- Για σκέψου τι ζόανο είναι αυτός, που του συντρίψανε την προσωπικότητα, τον διορθώσανε, κι αυτός το δέχτηκε και δεν ξεσηκώθηκε ο εγωισμός του και το φιλότιμό του. Αυτός είναι πολύ επικίνδυνος.

- Μην φοβάσαι, έχουμε ακόμα πολύ καιρό μπροστά μας. Ένας τέτοιος υπάρχει και είκοσι από τους άλλους, που τα βροντάνε, τα σπάνε, ελίσσονται, κοροϊδεύουν, υποκρίνονται, αριβίστες που ξέρουν ν' ανεβαίνουν ή καβαλοκαλάμηδες της εξουσίας. Υπάρχει μεγάλο πεδίο δράσης είπαμε, η ανθρώπινη Φύση αλλάζει με τις χιλιετίες.

.....

- Μ' έβαλες σε μαύρες σκέψεις! Θυμήθηκα κάτι τέτοιες εξάρσεις, όταν ξυπνούσε ο λαός. Κάτι παραδείγματα που ερέθισαν συγγραφείς και κινηματογραφιστές... Να, εκεί στο έργο του Καλατόζοφ «Για Κούμπα» («Είμαι η Κούβα»), με τον αγρότη που παράτησε γυναίκα και παιδιά, που απόκτησε όπλο με αυτοθυσία και που παρέλαυσε μ' αυτό προς την Αβάνα. Ή τον αράπη της «Μπάχια, το λιμάνι όλων των αγίων» του Amando, που απέκτησε συνείδηση στο τέλος. Αμ η «Μάνα» του Γκόρκι, στο τέλος, όταν τη συλλαμβάνει, που παροτρύνει τον εαυτό της να κρατήσει λεβέντικη στάση στην αστυνομία. ....

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21

### Επαφή με τον Κένταυρο

....

Πέντε μήνες τώρα η Επιτροπή μελετά, αν θα υπάρξει κάποιου είδους επαφή. Γίνονται πολλές συζητήσεις. Υπάρχουν σοβαρές απόψεις και για τα δύο ενδεχόμενα. Και για να υπάρξει και για να μην υπάρξει επαφή. Θα μπορούσαμε να το φανταστούμε κι εμείς, αν μας έλεγε κάποιος ότι έχουμε δυνατότητα να έρθουμε σε επαφή με τους αρχαίους Έλληνες. Τι θα κάναμε; Δεν είναι τόσο απλή η απάντηση. Υπάρχει πρόβλημα. Στο εάν μπορεί να υπάρξει επιτυχή συγχώνευση βαθμίδων πολιτισμού. Το αντιμετώπισαν, σε παρεμφερείς κάπως συνθήκες, ο Λένιν κι οι μπολσεβίκοι. Δεν δίστασαν να εγκαταστήσουν τον σοσιαλισμό σε περιοχές που δεν είχε εγκαθιδρυθεί ακόμα η αστική κοινωνική-παραγωγική δομή και Δημοκρατία. Η επέμβαση αυτή, «από τα πάνω», ήταν θετική και αποδείχτηκε σωστή. Διαβάστε, ανάμεσα στα πολλά, τον «Πρώτο Δάσκαλο» του Αϊτμάτωφ, που κάπου, το 1920, μετά τη εμφύλιο, σώζει την πιτσιρίκα που την αποσπάσανε με το ζόρι απ' το σχολείο, για να γίνει γυναίκα του ηλικιωμένου κουλάκου. Δείτε το ομόνυμο κινηματογραφικό έργο του 1965, με το συγκλονιστικό τέλος, με τον δάσκαλο να πείθει με αυτοθυσία τους συντηρητικούς χωριάτες, που ζούσαν κάπου στην εποχή των αρχαίων, να περάσουν δημιουργικά με την πλευρά της σοβιετικής εξουσίας. Μιας εξουσίας που τους οδηγούσε σε μια νέα εποχή, χιλιάδες χρόνια μπροστά. Τέσσερις αιώνες πριν, οι σχετικά πολύ καθυστερημένοι στον πολιτισμό Ευρωπαίοι, ήρθαν σε επαφή με τους Ίνκας, που ήταν καθυστερημένοι σε σχέση με αυτούς και με τους Ινδιάνους της Αμερικής και τους πετσόκοψαν, για να τους αρπάξουν τη γη. Παρ' όλα αυτά, ακόμα και ο Ένγκελς ήταν ενθουσιασμένος με την «κατάκτηση της Δύσης», με την αφομοίωση αυτών των καθυστερημένων. Ακόμα και σήμερα, πριν καμιά εικοσαριά χρόνια, ανακάλυψαν πολιτισμούς πρωτόγονων, που ήταν στη λίθινη εποχή και δεν είχαν έρθει σε επαφή με τον πολιτισμένο κόσμο. Δεν νομίζω να τόλμησε κανένας οικολόγος να πει, *«αφήστε τους στη γνάλα τους, να τους βλέπουμε να κάνουμε πλάκα»*.

Εδώ πέρα όμως, έχουμε δύο ισότιμων διαστάσεων μεγάλους πολιτισμούς που απέχουν 2 χιλιοετηρίδες.

Έχουν μπλέξει τα μπούτια τους στη Πσντα.

.....

- Μμμ, υπάρχει αντίλογος. Γιατί ο Θουκυδίδης αδυνατεί να καταλάβει την εξέλιξη; Γιατί μήπως κι ο σύγχρονος διανοούμενος ιστορικός δεν άρχισε από την «τάμπουλα ράζα» (την πλήρη αμάθεια) του βρέφους κι απέκτησε σιγά-σιγά γνώσεις κι εμπειρίες; Τι πλεονέκτημα έχει, σ' αυτή την εξέλιξη, το βρέφος που εξελίσσεται σε επιστήμονα της εποχής μας, από το βρέφος Θουκυδίδη;

- Εξυπνάδα είπες. Αντικατέστησες τον συγκροτημένο Θουκυδίδη, που ζει και αφομοιώνει τη εποχή του κι επεμβαίνει σαν ιστορικός, μ' ένα μωρό. Μας φώτισες! Ακροβασία έκανες. Θα εξαφανιστεί ο Θουκυδίδης κι η εποχή του, ναι ή όχι; Κι αυτό το άλμα εξέλιξης της Ύλης είναι θετικό, προοδευτικό; Ή περιέχει κινδύνους τερατογεννέσεων;

- Εντάξει. Να τους μάθουμε σε καμιά δεκαριά-εικοσαριά χρόνια όλα τα κόλπα μας, να τους φέρουμε όλες τις συσκευές μας, να μάθουν την ιστορία μας, πώς μεταβήκαμε από την αρχαία Ελλάδα στη Ρώμη, στο Βυζάντιο, στον Μεσαίωνα, στις Σταυροφορίες, στην Αναγέννηση, στην κατάκτηση της Αμερικής, στον Διαφωτισμό, στη Γαλλική Επανάσταση, στην Κομμούνα, στον Οκτώβρη, στο 2061.

- Και να 'χουμε αντί 100 δισεκατομμύρια πολιτισμένων στο επίπεδο του 4.000, άλλα 10 δισεκατομμύρια, 110 δηλαδή. Και τι θα κερδίσουμε εμείς ή αυτοί;

- Εντάξει, δεν κάνουμε καμιά αποκοτιά, δεν βιαζόμαστε, εδώ είναι οι δυνατότητες, δεν φεύγουν, αλλά και να μην κάνουμε τίποτα είναι αναβλητικότητα και ατολμία. Λέω να έρθουμε σε επαφή μ' έναν από αυτούς. Να το κουβεντιάσουμε μαζί τους κατά κάποιο τρόπο, να δούμε και τη γνώμη τους.

Και διαλέγουν τον Τζόνι...

...

Κάνει βόλτα στο δάσος, έχει πάει διακοπές στον Μέλανα Δρυμό στη Ρηνανία.

- Τζόνι, θέλουμε να σου μιλήσουμε. Είμαστε από άλλο κόσμο, που απέχει 4,5 έτη φωτός από τον δικό σας.

Κοιτάει ο Τζόνι δεξιά, αριστερά, πάνω, κάτω, βλέπει τον «μπούμπουρα», από κει βγαίνει η φωνή. Πάει να το πιάσει, του ξεφεύγει, εξαφανίζεται.

- Κάποια κωλόπαιδα το 'στειλαν. Μάθανε τώρα και παίζουν με τους «μπουμπούρους». Παλιά είχαν τα ντρονάκια, γέμισε ο τόπος παρενόχληση, δεν μπορείς να βρεις την ησυχία σου πουθενά.

Σε έξι λεπτά ο «μπούμπουρας» ξαναφαίνεται.

- Μπες στο PIV και δες το μήνυμα αβγδεζ.

....

«Είμαστε οι κάτοικοι μιας πλανητικής ομάδας ενός Ήλιου, που βρίσκεται σε απόσταση 4,5 ετών φωτός από σας. Το επίπεδο του

πολιτισμού μας είναι μπροστά από το δικό σας κάπου 2000 χρόνια. Σας εντοπίσαμε με τις τελευταίες μας ανακαλύψεις και μηχανήματα, σας μελετούμε οκτώ μήνες. Έχουμε μπει στο διαδικτυακό σας σύστημα, προσπαθούμε να σας μάθουμε, να σας καταλάβουμε. Για να μας νιώσεις και να μας πιστέψεις, σου λέμε αυτά που είδαμε και μας ενθουσίασαν σε σας, αυτά που από τα γραπτά σου ξέρουμε πως σε συγκινούν. Καθόμαστε πάνω από τη Γη σας. Την ψάχνουμε, την ξεψαχνίζουμε, την ψειρίζουμε, την αγαπήσαμε. Η Ύλη και δω κάνει τα θαύματά της. Να εκεί ο Σπάρτακος. Να εδώ ο Ζορντάνο Μπρούνο παρέα με τον αβιά Μελιέ. Να εκεί ο Ετιέν με την Κατερίνα, μέσα στο ορυχείο. Να εδώ το εργοστάσιο τρακτέρ του Στάλινγκραντ. Ο Χίλαρι στα Ιμαλάια. Ο Νερούντα που ξέρει να γαμά, να ισορροπεί, να πετά και να κρίνει. Ο κοντός κακουδέρικος εργάτης με τον σουγιά στους «Συντρόφους» του Μονιτσέλι, που κράτησε ψηλά την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, όταν τον χαστούκισε τ' αφεντικό. Η ασχημούλα Βέρα Ίβλεβα, που καλαμπούριζε με την γκόμενα του άντρα της. Ο Μισέλ Πικολί με τη φουσκωτή κούκλα. Ο Υβ Μοντάν με τη Ρόμυ Σνάιντερ και τον Σάμι Φρέι. Η Τζαμίλια. Ο Αθανάσιος Διάκος. Ο Μπελογιάννης, ο Τσάπλιν. Μια καθολική εικόνα της Γης και της Ιστορίας. Μια ενιαία εικόνα. Σαν τον χωρόχρονο».

....

Τι θα του 'λεγα εγώ του Θουκυδίδη; Μάλλον θα του 'κανα μια σύντομη περιγραφή του πώς από τους καιρούς του έφτασε η ανθρωπότητα στο 2100. Τι θα του ζήτηγα; Τι θα ήταν χρήσιμο να μάθω από αυτούς τότε, πέρα από αυτά που ξέρουμε; Αν είχε ερωμένη; Αν υποψιαζόταν πως τον απατούσε η γυναίκα του; Αλήθεια, έχουμε ανάγκη να μάθουμε κάτι παραπάνω από τους αρχαίους, πέρα από αυτά που ξέρουμε κι ανακαλύπτουμε συνεχώς;

Έχουμε και παραέχουμε. Αφού ψάχνουν συνεχώς σε θαμμένα πράγματα, σε γραπτά, σε χίλια δυο, οι επιστήμονες της Αρχαιολογίας, της Ιστορίας κ.λπ. δουλεύουν ασταμάτητα. Φαντάζεσαι τι τεράστια πρόοδος γι' αυτές τις επιστήμες –έχουμε χωνέψει πια πως είναι χρήσιμες για το παρόν και το μέλλον μας–, θα ήταν να μπορούσαμε να βρεθούμε στην εποχή των αρχαίων Ελλήνων και να στείλουμε ανταποκρίσεις εδώ; Άρα, αυτοί οι Κενταυριανοί έχουν λόγο να 'ρθουν σε επαφή μαζί μας.

.....

- Τι κάνουμε με αυτό τον τύπο; Μας χρειάζεται;

- Μάλλον όχι σύντροφοι. Καλά κάναμε και πειραματιστήκαμε, αλλά, εδώ που τα λέμε, δεν μας έδωσε και τίποτα σπουδαίο. Δεν νομίζω πως αξίζουν και πολύ τον κόπο κείνα τα ερωτήματα- παρατηρήσεις του. Ήταν στο πλαίσιο του πολιτισμού και των ιστορικών αντιλήψεων της εποχής του, που το γνωρίζουμε και μπορούμε να γνωρίσουμε πολύ περισσότερο και χωρίς την επαφή μαζί του. Δέκα φορές πιο συγκροτημένες συνοπτικές

παρουσιάσεις και συμπεράσματα βγάλαμε 'μεις και τα προγράμματά μας και σχηματίσαμε τελικά την εικόνα κείνης της περιόδου της Γης.

- Τον... απολύουμε λοιπόν; Κόβουμε την επαφή;

«Δυο λεπτά συνάδελφοι», επεμβαίνει η Μπρτζιμπρνοσκπλμνρ, στέλεχος στην κορυφή του επιτελείου, μια ωραία γυναίκα, που κάνει έρωτα δύο-τρεις φορές τη μέρα με σπουδαίους άντρες, που 'χει μπόλικά παιδιά, που περνάει περίοδο μεγάλης αγάπης-έρωτα για τον 7ο άντρα της:

«Μόνο ένα αντικείμενο ήταν; Δεν νιώσατε μια συμπάθεια γι' αυτό τον... πρόγονό μας; Μ' αυτό το λίγο που ήρθαμε σε επαφή, εγώ ένιωσα κάτι να μας ενώνει, ένιωσα μια φιλία μαζί του. Και να σκεφτείτε δεν είπαμε ούτε ένα αστείο μαζί του, δεν του δείξαμε αυτό που θα καταλάβαινε καλύτερα και θα μας συμπαθούσε. Ότι εμείς, σε σχέση με αυτούς, έχουμε προχωρήσει πάρα πολύ το χιούμορ, ότι κάθε μέρα και ώρα κάνουμε πλάκα. Δεν του 'παμε ένα ανέκδοτο προσαρμοσμένο στις αντιλήψεις τους, να τρανταχτεί στα γέλια.

Εντάξει, να τον αποχαιρετήσουμε, να του πούμε ένα γεια, αλλά δεν νιώθετε καμιά συμπάθεια; Αυτός δεν θα ένιωθε συμπάθεια αν μίλαγε με το Θουκυδίδη ή με την Ασπασία; Μπορεί και να την ερωτευόταν...».

.....

Αποφασίστηκε να συνεχιστεί η επαφή της Μπρτζιμπρνοσκπλμνρς με τον Τζόνι στη βάση της φιλίας, της ανταλλαγής προβληματισμών και μεταφοράς κάποιων πληροφοριών σχετικά με τη ζωή τους, τι σκέπτονται, τα συναισθήματά τους, κάποιες περιορισμένες πληροφορίες για την ηθική, το συναίσθημα, τις ανθρώπινες σχέσεις.

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22

### Κενταυροδρακουλιές

- Τι θα γίνει με αυτόν, μιλάει τόση ώρα και μας ξέχασε. Και σιγά τα σοβαρά πράγματα που λέει. Παρουσιάστηκε, λέει, άλλος πολιτισμός από άλλο άστρο. Τι ανοησίες είναι αυτές;

- Αφού στα άστρα είμαστε εμείς, ο παράδεισος κι η κόλαση, τι κάθονται και λένε ότι έχει άλλους ανθρώπους εκεί πέρα;

Είναι οι δυο δευτεροκλασάτοι, οι δυο «αντί», ο υποκόμης Δράκουλας κι ο Υποβελζεβούλης, που έχουν γίνει φίλοι και συνωμοτούν πού και πού, να πάρουν την αρχηγία, αλλά είναι και φοβιτσιάρηδες και μένουν μόνο στα λόγια, που τα λένε μεταξύ τους ψιθυριστά, εκτονώνοντας τις ενοχές τους για την ατολμία τους.

- Τέλος πάντων, τι θα κάνουμε, θα σχολιάσουμε μιας και βρεθήκαμε τώρα εμείς εδώ; 'Η θ' αφήσουμε ασύδοτους τους φίλους των ξεβράκωτων να λένε ό,τι θέλουν;

- Α, κοίταξε να δεις, μας έλαχε ή δεν μας έλαχε; Εμείς θα τα πούμε τώρα. Λοιπόν το πρώτο που έχω να σου πω είναι πώς, όσο τους άκουγα κείνους τους Κενταυριανούς, μου ανέβαινε το αίμα στο κεφάλι. Για σκέψου τι ευκαιρία άφησαν να πάει χαμένη οι ηλίθιοι. Έρε και να 'μωνα εγώ στη θέση τους. Θα έβαζα τα 10 δισεκατομμύρια της Γης να γίνουν αντικείμενο ρουφήγματος. Ω ρε τι θα ρουφάγαμε! Καταλαβαίνεις εννοώ και στα ίσα ρούφηγμα αλλά και έμμεσο, να τους κάνουμε σκλάβους, να μας δουλεύουν σαν τρελοί, να ανεβάσουμε το διαβολοδρακουλικό πολιτισμό σε τρομερά επίπεδα. Μα καταλαβαίνεις τι ευκαιρία άφησαν να πάει χαμένη;

.....

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23

### Η επαφή συνεχίζεται

- Λοιπόν Τζόνι, να 'μαι πάλι εδώ, εγώ η Μπριτζμπρντοσκπλμνρ. Τι κάνεις; Αποφασίστηκε να συνεχίσουμε την επαφή οι δυο μας. Έτσι, μια φιλική άνετη επαφή, χωρίς πιέσεις. Και σε καμιά περίπτωση να μην περάσουμε σε σας πληροφορίες, που δεν μπορεί να διαχειριστεί ο πολιτισμός σας.

- Γιατί; Εξήγησέ μου.

- Σκέψου συγκρίνοντας τη δική σας κατάσταση με την εποχή του Θουκυδίδη, που λέγαμε. Όπως δεν θα θελήσετε εσείς να καταστρέψετε την προοπτική σκέψης, ενέργειας και φυσιολογικής εξέλιξης της αρχαίας Ελλάδας, έτσι και εμείς δεν πρέπει να καταστρέψουμε τη δική σας προοπτική.

....

- Δεν θα μπορούσες πάντως να μου πεις μερικά πράγματα;

- Υπάρχουν πολλά, αλλά θα ήταν ανωμαλία να στα 'λεγα. Συνεχίστε να ψάχνετε, σπάστε τα μούτρα σας, αυτοκτονήστε σαν τον Μαγιακόφσκι, φτιάξτε κοινόβια σε κάθε σας επανάσταση, κάντε παρτούζες και προσπαθήστε να τις αντέχετε με τα ναρκωτικά. Ζήστε όπως τα ζευγάρια στη Σουηδία του '60. Γίνετε ράκη, γιατί ξεφεύγετε από τις παραγωγικές σχέσεις και το πλαίσιο που δημιουργούν, στο οποίο συμπεριλαμβάνονται και οι ανθρώπινες σχέσεις. Προβληματιστείτε σαν την «Περίεργη κίτρινη» του Σιόμαν, το 1967. Ναι, και σ' αυτά τα ζητήματα, η εξέλιξη των παραγωγικών δυνάμεων αποτελεί περίφραγμα, που δεν μπορείς να το ξεπεράσεις για πολύ.

.....

Το κουβέντιασαν καλά εκεί πάνω. Έγινε συνέδριο, εξέτασαν όλες τις πλευρές εξέλιξης της επαφής. Καταλήξαν πως δεν υπάρχει κανένας λόγος να διατηρηθεί αυτή η πειραματική επαφή. Η λογική, η παρούσα φάση γνώσεων και η αποκτημένη εμπειρία υπαγορεύουν, τουλάχιστον προς το παρόν, τον τερματισμό της επαφής. Πρέπει τώρα να γίνουν μελέτες στο υλικό που συγκεντρώθηκε και κυρίως στο υλικό που παρέχει το διαδίκτυο της Γης, για τη βαθιά κατανόηση του πλανήτη αυτού και της ιστορίας του. Μόνο μετά από μια τέτοια μελέτη, που μπορεί να κρατήσει και χρόνια, μπορούν να καταλήξουν, αν θα υπάρξει κάποια

συνέχεια στην επαφή. Έδωσαν εντολή στην Μπρτζεμπρντσκπλμνρ να του το ανακοινώσει και να τον αποχαιρετήσει.

- *Τζόνι μου, εμείς θα σας παρακολουθούμε, δεν θα επεμβαίνουμε, σας αγαπάμε σα να 'σαστε τα παιδιά μας. Σας παρακολουθούμε με αγάπη και φροντίδα, αλλά δεν σας βιάζουμε, δεν σας υποτιμάμε, δεν επεμβαίνουμε στην εξέλιξή σας. Είμαστε ανοιχτοί, μετά τη μελέτη που θα κάνουμε, στην αναθεώρηση αυτής της αντίληψης. Τώρα θα κάνουμε τουλάχιστον ένα μακρόχρονο διάλειμμα χωρίς επαφή. Με συγκίνηση θα βλέπω στην οθόνη σου τις κάρτες σου με ευχές, και μου φτάνει να με φαντάζεσαι πως στις ανταποδίνω.*

- *Μα είσαι φίλη μου, θα μου λείψεις.*

- *Και συ το ίδιο. Θα επικοινωνούμε με τη σκέψη μας. Ο ένας θα μεταπλάθει τον άλλο όπως τον θέλει, θα τον φέρνει στα όνειρά του. Τέλος πάντων, αν υπάρξει λόγος επαφής, θα ξαναβρεθούμε.*



## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24

### Ο Γερασιμένκο σε τροχιά σύγκρουσης με τη Γη

- Πω πω μεγάλη υπόθεση εκτυλίσσεται εκεί πέρα! Φαντάζεσαι τι θα κάνανε τότε, πριν 500 χρόνια, οι δράκουλες, όταν έπεσε κείνος ο βράχος στη Γη τους; Δεκαπέντε δισεκατομμύρια πεθαμένοι, το φαντάζεσαι; Λοιπόν, να κάνουμε αμέσως συνάντηση, να είναι καλά προετοιμασμένη, να φέρετε και τους καλύτερους επιστήμονες που 'χετε, τον φον Μπράουν, τον Οπενχάιμερ, τον Τέλερ. Δείτε αν υπάρχει και κάποιος στο επιτελείο αυτού που έφτιαξε το τσεχοσλοβακικό έργο, το 1970, «η Κιβωτός του Σερβαντάκ», εμπνευσμένο από το έργο του Ιούλιου Βερν «Πάνω σ' ένα κομήτη». Φέρτε με το ζόρι και τον καθηγητή Φοσίλ, από τον Τεν Τεν, σε κείνο «Το Μυστηριώδες Άστρο», φαίνεται πως ξέρει να κάνει υπολογισμούς. Η λύση στα προβλήματά μας είναι εκεί. Μια γιγαντιαία σύγκρουση. Να διαλύσουν όλα. Εμείς είμαστε αθάνατοι, δεν θα πάθουμε τίποτα. Θα το πω στον Εωσφόρο, μάλλον θα συμφωνήσει.

....

Τελικά, βγήκε συμπέρασμα του συνεδρίου, να μπει στρατηγικός στόχος η σύγκρουση της Γης με χοντρό μετεωρίτη.

...

Ξεκίνησαν, λοιπόν, μια μέρα όλοι μαζί, μπορούν και πετάνε στο διάστημα, έφτασαν στον Γερασιμένκο κι άρχισαν κι έσπρωχναν. Πάνω είχε εγκατασταθεί ο βοηθός του καθηγητή Φοσίλ και, ανάλογα με το αποτέλεσμα του σπρωξίματος, υπολόγιζε κάθε φορά τη νέα τροχιά και σε πόσες ώρες θα επακολουθήσει η επόμενη συνεδρία σπρωξίματος.

Με αυτά και με αυτά, όλο και βελτιωνόταν η τροχιά του κομήτη, μέχρι που απόμειναν δύο ημέρες μέχρι τη σύγκρουση. Οι λογαριασμοί έδειξαν ότι μια μικρή διορθωσούλα τροχιάς χρειαζόταν ακόμα, ένα σπρωξιμάκι προς την πλευρά του α' του Κενταύρου (τι μικρός που είναι ο κόσμος), ένα σπρώξιμο 16 λεπτών, με πολλή δύναμη, έλα παιδιά, όλοι, ε, ω... Έβαζαν τα δυνατά τους, έτοιμο να πέτυχει οριστικά το πράγμα, και το κάνει ο διάολος και πιάνει τον Αρχιεωσφόρο... κόψιμο, μα τι κόψιμο σου λέω, από κείνα που δεν τα κρατάς με τίποτα. Σημειωτέον ότι το σπρώξιμό του έκανε για σπρώξιμο 100 διαβόλων και 100 δρακουλαίων μαζί. Κι εκεί που θα ρεζιλευόταν, να η φαεινή ιδέα, μια τρύπα σαν σπηλίτσα στα δεξιά του στον βράχο που σπρώχνει, φαινόταν καθαρά και στις απίθανες φωτογραφίες που 'χε αναρτήσει για μήνες ο

902, υμνώντας αυτό το πανανθρώπινο επίτευγμα των εργατών του χεριού και του μυαλού όλης της Γης.

Βλέπει λοιπόν τη σπηλίτσα, φρουτς γλιστράει και μπαίνει μέσα, σηκώνει τη μέρτα που του 'χει σχεδιάσει θαυμάσια ο Ταμπαρί, στο απίθανο «Ο συνένοχος του Ιζνογκούτ», σηκώνει και την ουρά και ξαλαφρώνει. Αυτή όμως η μετακίνηση ήταν μοιραία. Η τροχιά δεν διορθώθηκε τελείως, σύμφωνα με τους υπολογισμούς του εξωμότη επιστήμονα, αλλά κατά τι λιγότερο. Και πέρασε ο Γερασιμένκο ξυστά στη Γη. ....

....

Είδαν και έπαθαν να ξεκολλήσουν από την έλξη του Γερασιμένκο, που τους έβαλε όλους στην ουρά του, κι επειδή ήταν ανάμεσά τους κι ο Κόμης Δράκουλας, γι' αυτό κατατάζανε τον Γερασιμένκο οι επιστήμονες στους κομήτες. Τελικά, μετά από 10 μέρες ταξίδι γύρισαν στη Γη και πήγαν στις γωνιές τους και στους τάφους τους και ένιωσαν αγαλλίαση.

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25

2140

Πεθαίνει η Νίκη. Απότομα. Μια σπάνια αρρώστια που 'χει σχέση με τις επεμβάσεις στα χρωματοσώματα, που απαιτούν οι βαριές μεταμοσχεύσεις, κι η Νίκη έχει κάνει τρεις στα άκρα και πολλές στο πρόσωπο. Δεν ξύπνησε ένα πρωί. Χιονοστιβάδα απορρυθμίσεων σε πολλά όργανα, ανάγκασαν την καρδιά να σταματήσει. Προβλέπουν ότι θα μπορούν να ελέγχουν αυτή την εξέλιξη σε 5-10 χρόνια. Η Νίκη ήταν άτυχη. Ο Τζόνι να δεις. Αλίμονο στους ζωντανούς. Ογδοντάρης σε ακμή πνευματικών λειτουργιών, αλλά με πολλές αβαρίες υγείας κι αυτός. Μόνος!

...

Ο θάνατος της συντρόφου του κατέβαλε στην αρχή το Τζόνι. Ευτυχώς, η αντικαταθλιπτική αγωγή-θεραπεία είχε κάνει τεράστιες προόδους. Το ξεπέρασε γρήγορα. Βασικό του όπλο η δουλειά. Έπεσε με τα μούτρα στην τριετή έρευνά του για τις λειτουργίες του συκωτιού σε καθεστώς πολλών μεταμοσχεύσεων. Προώθησε σημαντικά τις θεωρητικές αναζητήσεις του στην κομμουνιστική θεωρία, που παρουσίαζε όλο και καινούργια κεφάλαια. Οι παρουσίες του στην Κεντρική Επιτροπή του Κ.Κ. Αμερικής ήταν ανελλιπείς, δεν έβρισκαν νεότερο αντικαταστάτη του, ήταν πάντα νέος κι ανανεωνόταν. Συνεργαζόταν με τον Αλία για σενάρια, έγραφε το 10ο βιβλίο του

....

Ο Τζόνι θα πέσει με τα μούτρα στο αρχείο της Καρίν. Η ιστορία της, που ξεπηδά μέσα από το ημερολόγιό της, είναι χοντρικά αυτή που περίπου είχε φανταστεί την περίοδο που τραυματίστηκε. Η αντίδρασή της ήταν αυτή που είχε φανταστεί. Ναι, είχε κάνει ένα παιδί μαζί του, που σκοτώθηκε στη μάχη των Αρδεννών, το 1944. Ο Τζόνι το έκλαψε σαν να 'χε γίνει χθες. Ευτυχώς, τα τρία παιδιά του με τη Νίκη αποτελούσαν σοβαρό αντίβαρο σε μια θλίψη που, σε άλλη περίπτωση, μπορεί να ήταν τρομερή. Αλλά η κύρια αντίδρασή του ήταν το κύμα μίσους για τον πόλεμο και γι' αυτούς που γεννούν τους πολέμους. Έσφιγγε για μέρες τα δόντια. Θα σας συντρίψουμε. Θα σας εξαφανίσουμε...

Από το ημερολόγιό της φαινόταν ότι η θύμησή του κράτησε έντονα τρία χρόνια. Μετά έσβηνε σιγά-σιγά. Μετακινιόταν σταδιακά το

ενδιαφέρον της στο παιδί... Του δίνει όλη της την αγάπη, σ' αυτό μεταφέρεται η αγάπη της για τον Τζόνι. Ο πατέρας της τη βοηθάει πολύ, συνταξιούχος από το 1922, ασχολείται τώρα με τα συνδικαλιστικά των συνταξιούχων, οπαδός του Κομμουνιστικού Κόμματος Αμερικής. Το σπίτι τους συχνά χρησιμεύει για συγκεντρώσεις συντρόφων. Σε μια από αυτές γνώρισε τον Γουίλι. Έμοιαζε πολύ με τον Τζόνι. Τεχνίτης ηλεκτροκολλητής, είναι σχεδόν συνομήλικοι. Ίσαμε τώρα, κάποιες γνώσεις σχετικές με το κομμουνιστικό κίνημα τις είχε από τον πατέρα της, από τις συνεδριάσεις που γίνονταν στο σπίτι, από τις κουβέντες. Τώρα, όμως, με την επαφή με τον Γουίλι είναι άλλης ποιότητας η πρόσληψη των γνώσεων και θέσεων της κομμουνιστικής ιδεολογίας. Μέσα σε δύο χρόνια, μετά από έντονη δραστηριότητα σαν φιλοκομματική, γίνεται μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος Αμερικής. Εκείνη την περίοδο στο εργατικό κίνημα γίνονται μεγάλες ανακατατάξεις. Περνάνε την ηρωική παρουσία στην ιστορία των Σάκο και Βαντσέτι, αυτή δουλεύει ράφτρα σε μία μεσαία επιχείρηση, συνδικαλίζεται στο συνδικάτο των ραφτρών, αναδεικνύεται σε συνδικαλιστικό στέλεχος, μαζί με τον άντρα της ανεβαίνουν και τα κλιμάκια του κόμματος. Ο γέρος ανθρακωρύχος πατέρας της τους βοηθά στο σπίτι. Μαθαίνουν από νωρίς τα παιδιά, έχουν κάνει τρία, να είναι νοικοκυρεμένα και να βοηθούν το 'να τ' άλλο. Ο μεγάλος, του Τζόνι, αγαπάει τα τρία αδελφάκια του, αυτά του δείχνουν συνέχεια τον θαυμασμό και τον σεβασμό τους.

1944. Φεύγει ο μεγάλος, ο γιος του Τζόνι, για τον πόλεμο και δεν γυρνάει ποτέ. Δεν ήταν τυχερός σαν το δεύτερο γιο του Γουίλι, που γύρισε χωρίς τον δείκτη του.

1952. Η Καρίν κι ο Γουίλι πρωτοστατούν στους δρόμους ενάντια στις διώξεις και τον μακαρθισμό. Ο πατέρας της, 95αρης, παθαίνει ανακοπή, όταν βούτηξε το καπέλο ενός αστυνομικού και του το χτύπησε στη μούρη, μαζεύουν υπογραφές να αφεθούν ήσυχοι κι ελεύθεροι, όσοι διώκονται ή φυλακίστηκαν, οι μεγάλοι καλλιτέχνες, ο Τράμπο, ο Τσάπλιν, ο Μπρεχτ, ο Ντασέν. Κάπου κει μαθαίνει για ένα βιβλίο που 'χε βγάλει πριν τον πόλεμο ο Ντάλτον Τράμπο, μέλος του Κ.Κ. Αμερικής, γνωστός σεναριογράφος, δεν έτυχε να τον γνωρίσει νωρίτερα, αν και άκουγε συχνά γι' αυτόν. ...

...

Θυμάται τον Ποτιέ, που 'γραψε κυνηγημένος τη «Ματωμένη εβδομάδα», μετά την πτώση της Κομμούνας, τον τρομερό στίχο της Διεθνούς: «Είναι η τελική μάχη, αύριο η Διεθνής θα 'ναι το ανθρώπινο γένος». Θυμάται τον Ετιέν, στο τέλος του βιβλίου του Ζολά «Ζερμινάλ», γραμμένο το 1885, που, με φρέσκια την αποτυχία της απεργίας και την καθολική ήττα των ανθρακωρύχων, φαντάζεται τα βλαστάρια της

άνοιξης που τρυπάνε το χώμα και γίνονται άνθρωποι. *«Ένας μαύρος στρατός, εκδικητής»* που *«έσκαζε αργά-αργά στ' αυλάκια και ψήλωνε για τη συγκομιδή τού επόμενου αιώνα, που η βλάστησή του θα τίναζε γρήγορα στον αέρα τη γη»*.

....

Μέσα από αυτά τη βλέπει να ζωντανεύει, την αισθάνεται δίπλα του. Βλέπει τις φωτογραφίες της, τα βιντεάκια της σε όλες τις ηλικίες. Θα τις συνδυάσει με τη θύμησή του. Έχει ξυπνήσει η αγάπη του, αγαπά την Καρίν 70ρα, τα ώριμα γραπτά της, την πίστη της στην υπόθεση του λαού, την αισιοδοξία της. Οι ιδέες της τότε, στον οργασμό του παγκόσμιου κινήματος για να σωθεί η Αντζελα Ντέιβις, ή για να φύγουν οι Αμερικάνοι από το Βιετνάμ, ζωντανεύουν παραστατικά την Καρίν. Μια πετυχημένη γοητευτική φωτογραφία της, το 1975, σφηνώνεται στο μυαλό του, την ξανααγαπά παράφορα, την ονειρεύεται, επεξεργάζεται προγράμματα και τη φέρνει μπροστά του, κάνουν έρωτα.

Και μετά, η Καρίν στο ημερολόγιό της, προσπαθεί να εξηγήσει, να βρει τι έγινε. Δεν συμφωνεί καθόλου με το Κομμουνιστικό Κόμμα Αμερικής και τις εξηγήσεις του, στέλνει γράμματα, *«δεν μπορείτε να ακυρώσετε την εποποιία 74 χρόνων, όσα λάθη και να είχε, που ήταν φυσιολογικά, ο δρόμος ήταν πρωτόγνωρος»*. Ερευνά σε βάθος. Αναζητά εξηγήσεις, ρίχνει το βάρος στην ηγεσία, στον ναρκισσισμό της, στις ανθρώπινες αδυναμίες, βλέπει και από μαρξιστική άποψη την υπόθεση, αναζητά τις οικονομικές αδυναμίες, ασύνδετα, όχι καλά θεμελιωμένα, δεν έχει επαφή με άλλους. Το κύριο είναι ότι κρατάει την πίστη της σ' αυτό που έγινε, το θεωρεί εποποιΐα. Το συγκρίνει με τη γαλλική Επανάσταση, το θεωρεί πολύ ανώτερο, θεωρεί ότι κράτησε πολύ περισσότερο. Κάνει εκκλήσεις στους συντρόφους να το διαφημίσουν πολύ περισσότερο από παλιότερα. Τώρα το 'χει ανάγκη η Ανθρωπότητα και η Ιστορία, να μην επιτρέψουν τη δυσφήμισή του, να το παλέψουν, οι μάζες θα καταλάβουν, δεν είναι δυνατόν να μην καταλάβουν.

Οι τελευταίες σημειώσεις της είναι γεμάτες συγκίνηση, είναι γεμάτες σκέψεις για το μέλλον, το ωραίο, το αισιόδοξο, που θα 'ρθει, γιατί η ανθρώπινη φύση στο βάθος είναι καλή και απόδειξη είναι πως η Ιστορία προχωρά μπροστά πάντα, παρά ταπισωγυρίσματα.

Ο Γουίλι πεθαίνει προς τα τέλος των γραπτών της, τον κλαίει, φοβάται τον θάνατο, θυμάται τον Τζόνι, τελειώνει με όλο και πιο πυκνές συνδυασμένες αναφορές σε αυτόν και τον Γουίλι: *«Αγάπες μου έρχομαι και ας μην έρχομαι. Θα βρεθούμε στα μυαλά των μεταγενέστερων, κάποιοι θα μας θυμηθούν, κάποιοι θα διαβάσουν την ιστορία μας. Ναι εκεί μέσα στα μυαλά τους θα ζούμε, θα ξαναζήσουμε. Θα συνεχίσουμε να κάνουμε έρωτα...»*.

Είναι τα τελευταία λογικά που γράφονται. Συνεχίζονται σκόρπιες σκέψεις και ακαταλαβίστικα πράγματα. Φαίνεται πως όλα διακόπηκαν όταν έπαθε το εγκεφαλικό, που την κατέβαλε σε ενάμιση χρόνο. Μα και σε αυτό τον ενάμιση χρόνο γράφει διάφορες σκέψεις για το κόμμα, για την ομορφιά της ζωής, για τις αγάπες της, ανακατεμένα, σαν την ποίηση ενός τρελού, σαν μια σουρεαλιστική αφήγηση ανώτερης ποιότητας και βαθιάς συγκίνησης, που ταρακουνά τον Τζόνι. Σε όλα αυτά υπάρχουν σκόρπιες αναφορές, σαν δυνατά σημεία μέσα στον σουρεαλισμό, η προσπάθειά της, το πείσμα της να ξεπεράσει τα κουσούρια του εγκεφαλικού. Καταφέρνει να ελέγχει τις αποδεύσεις της, μιλά θριαμβευτικά γι' αυτό. Άλλες φορές γράφει «έδωσα ό,τι είχα να δώσω», άλλες αγανακτεί, βρίζει «άντε να γαμηθείτε πούστηδες», σαν να μιλάει στους καπιταλιστές όλης της Γης.

Τα τελευταία της λόγια ο Τζόνι τα διάβασε μονορούφι, σε τρεις μέρες 500 σελίδες. Λειτουργήσε, χωρίς να το καταλάβει, σαν καταλύτης μέσα του, να χωνέψει και όλα τα προηγούμενα, να πιάσει το ένα της εξέλιξης. ....

...

Κάπου κει του έρχεται η ιδέα: δεν μπορεί, η Καρίν, μια τόσο δυναμική προσωπικότητα θα είχε και συνεχιστές, παιδιά, εγγόνια, συνεργάτες, συγγενείς. Κάποιοι θα είχαν επηρεαστεί έντονα από αυτήν, κάποιοι θα τράβαγαν τον δρόμο της. Πρόκειται γι' αυτή την αυτόματη αθανασία, που έλεγε ο Μίκλος. Αυτή τη θαυμάσια ιδιότητα ή ανακάλυψη της Ύλης για να συνεχίζουν οι ιδέες να εξελίσσονται.

Άρχισε να ψάχνει στα αρχεία του Κομμουνιστικού Κόμματος Αμερικής. Τον βρήκε. Είναι ο εγγονός της, από τον γιο της, αυτόν με το κομμένο δάχτυλο. ....

....

Το γράμμα αυτό φάνηκε στον Τζόνι συγκλονιστικό:

«Σύντροφοι Κινέζοι, όλοι όσοι πιστεύετε στον μαρξισμό-λενινισμό, στις ανθρωπιστικές αξίες του Κομμουνισμού, στο να σταματήσει η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, επιτρέψτε μας να σας μεταφέρουμε την εκτίμησή μας για τη χώρα σας και για σας. Έχουμε εκτιμήσει ότι η ηγεσία του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας έχει προδώσει την επανάσταση, με τη συνεργασία της, εδώ και δεκαετίες, με τους καπιταλιστές, με την ακραία οπορτουνιστική της θέση, ότι μπορεί η οικονομία της αγοράς, αυξάνοντας την παραγωγική της ικανότητα, να προωθήσει τις κοινωνικές εξελίξεις προς τον σοσιαλισμό.

....

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26

### Συνομιλίες με σκύλους

....

- *Μα πώς τα κατάφερε κείνος ο Γουίλι; Τι έλεγε στους κιτρινιάρηδες και τους άγγιζε στο φιλότιμο και μπόρεσαν και ζύπνησαν οι Κινέζοι κομμουνιστές;*

- *Δεν ξέρω πώς έγινε, κακό μεγάλο έγινε, κακό μεγάλο γίνεται και σήμερα. Τούτος ο Γζόνι έχει ιδέες και υπάρχει περίπτωση να μας κάνει και μεγαλύτερη ζημιά. Κοίταξε, τώρα ασχολείται με αυτά τα πράγματα, με ωραίες ανθρώπινες επαφές, που μπορεί να παρασύρουν δισεκατομμύρια κατοίκων τα Γης και να γίνουν ακόμα πιο προοδευτικά και να κοπεί κάθε δυνατότητα προοπτικής από τη δική μας πλευρά. Τι θα κάνουμε μ' αυτόν;*

- *Αυτός είναι μεγάλος, κωλόγερος πια. Θα αρχίσουν να τον αποδεκατίζουν οι αρρώστιες των γηρατειών, θα φοβάται λίγο και τον θάνατο, κάτι κατάλαβε ο πράκτοράς μας, που μπήκε μέσα στη γάτα που είχε, και άκουγε τι έλεγε καμιά φορά φωναχτά.*

- *Ναι, τον βούτηξε κι αυτόν ο φόβος του θανάτου. Αλλά μετά ήρθαν κείνοι οι καταραμένοι από τον Κένταυρο, του δώσανε κουράγιο, ανέβηκε το ηθικό του, άσε να πάει στο διάολο, βρισκόμαστε σε άσχημη κατάσταση τώρα.*

...

*Θα πας αποστολή σε κείνο τον γεροκουτσουρεμένο, θα κανονίσεις να αγοράσει σκύλο, έχουμε ένα δικό μας σκυλέμπορα που θα πας συστημένος. Θα του πασάρητε με τέχνη τον σκύλο, όπως πασάριζε τους σκύλους κι ο Σβέικ. Και θα παρακολουθείς και θα μας λες τι γίνεται και θα σου στέλνουμε οδηγίες. Ο πυρήνας του σχεδίου μας είναι να τον διπλωράσει μια φοιτήτρια μεταπτυχιακού, εμπνευσμένη από τις διαφημίσεις στην πολιτισμένη Σκανδιναβία, που παροτρύνουν τις φοιτήτριες να πηγαίνουν με ηλικιωμένους για να βγάλουν τα δίδακτρά τους, να κάνει πως αγαπάει τα σκυλιά, να του την πέσει, και μετά να τον παρατήσει απότομα γεροκαψουρεμένο. Με την κατάθλιψη της προδομένης καπούρας θα φουντώσει μέσα του ο φόβος του θανάτου κι εσύ θα μας στέλνεις ανταποκρίσεις και βίντεο από την κρυφή κάμερα που θα 'χεις στην άκρη της ουράς. Σε μια στιγμή που θα 'ναι στις μαύρες του, απελπισμένος, να του ρίξεις και μια δαγκανιά να τον αποαπελπίσουμε.*

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27

### Κενταυριανή βοήθεια

Η «επαφή» με την Καρίν αποδείχτηκε πρόσκαιρη. Ο θάνατος της Νίκης ξανακυριαρχεί. Η μοναξιά τον βαραίνει, αρχίζει να τον κατακλύζει ο φόβος του θανάτου. Ναι, και αυτόν. Δεν πρόκειται για τη συνηθισμένη κατάθλιψη των ηλικιωμένων, αλλά δουλεύουν και σ' αυτόν τα χρωματοσώματα, τόσα εκατομμύρια χρόνια υπήρξε το αίσθημα αυτοσυντήρησης, δεν μπορεί να 'χει απαλλαγεί τελείως από αυτό. Ναι, αυτός ο προηγμένος εγκέφαλος που δεν σηκώνει χαμερπείς φοβίες και δισταγμούς και μαγγανείες στην υπαρξιακή αναζήτηση, έχει κι αυτός τις αδυναμίες του. Πρόκειται για υπαρξιακό άγχος που γεννά η πολύ βαριά, όπως αποδείχτηκε, φράση της Ακαδημαϊκίνας: «Δεν μπορώ να παραδεχτώ αυτόν που τα 'φτιαξε έτσι. Γιατί να πεθαίνουμε;».

Το ερώτημα είναι σημαντικό κατά τη γνώμη του, έτσι τουλάχιστον το βλέπει τώρα.

Τους ξαναζητά επαφή: «Βοήθεια, βοήθεια...».

Ανταποκρίνεται η ευαίσθητη Μπρτζιμπρντοσκπλμρ. Χωρίς να ζητήσει την έγκριση των άλλων. Του δίνει κουράγιο για ζωή. Της τα λέει όλα, από τότε που σταμάτησαν την επαφή. ....

..Λ.

Και κει, με τις συζητήσεις, λίγο-λίγο, ανακαλύπτουν πως επηρεάζονται κι οι δυο, κάτι αμοιβαίο συμβαίνει. Ανακαλύπτουν ότι έχουν ερωτευτεί ο ένας τον άλλο. Το ψάχνουν θαρραλέα, το εξομολογούνται, το συζητούν, νιώθουν, όποτε διακόπτουν την επικοινωνία τους πως λείπει ο ένας απ' τον άλλο. Ναι, ο Τζόνι φτάνει να κάνει έρωτα με το «τέρας» του Κενταύρου. Ναι, η εξωγήινη φτάνει να κάνει έρωτα με το «τέρας» της Γης. Λένε λόγια αγάπης, χρησιμοποιούν την ποίηση για να εκφράσουν την αισθησιακή τους λειτουργία. Χρησιμοποιούν συχνά και το γράψιμο. Μ' αυτό γίνεται ανώτερης ποιότητας συνομιλία, γιατί οι φράσεις σου δεν λαθεύουν, δεν ξεφεύγουν. Επεξεργάζεσαι τις προτάσεις του άλλου, δεν σου ξεφεύγει τίποτα, η συνεννόηση και η αλληλοκατανόηση είναι αυξημένες. Ακόμα κι η απόσταση των έξι λεπτών βοηθά. Διαβάζοντάς την ο Τζόνι νιώθει τη σύντροφό του πιο κοντά, τον ερεθίζει η παρουσία της μέσα απ' το γραπτό της, που συλλαμβάνει με ευαισθησία τις λεπτές δικές του χορδές. ....

...



Αντί να φιλιόμαστε στα χείλια, δεν θα 'ταν πιο ερεθιστικό ν' αγγιζόμασταν στα μυαλά, στην περιοχή όπου υπάρχει η αίσθηση της σεξουαλικής διέγερσης;

Περνούν έντονη περίοδο έρωτα και πάθους. Ο Τζόνι ξεθαρρεύει, ασυναίσθητα ζητά πληροφορίες, προσπαθεί να καταλάβει έννοιες που δεν μπορεί. Η Μπρτζιμπρντοσκπλμρ τον βοηθά, είναι κάτι σαν δασκάλα του, αλλά προσέχει, δεν θέλει να παραβιάσει τη Φύση.

...

*Να, φαντάσου να μεταφερόσουνα στην εποχή της Αφροδίτης της Μήλου. Θα την ερωτευόσουνα σαν αντικείμενο ευχαρίστησης, ικανοποίησης κι ευγνωμοσύνης. Και θα 'νοιγε το στόμα της και θα 'λεγε αλαφροκουβέντες με τα δικά μας κριτήρια. Θα της έλεγες κάνα καλαμπούρι ή κάνα εμπνευσμένο γλυκόλογο και θα 'λεγε, προσπαθώντας να δείξει επίπεδο, «μηδέν άγαν»...*

*- Όχι. Θα καταλάβαινε τη διαφορά μας και θα πρόσεχε, όπως εγώ προσέχω με σένα. Θα 'ταν ειλικρινής, θα 'λεγε τις σκέψεις της, θα 'χαν ενδιαφέρον, αυτό το αντικείμενο αλληλοϊκανοποίησης κι αλληλοπροσμονής θα το λάτρευα.*

*- Πόσο; Ο έρωτας δεν είναι μόνο σεξουαλική διέγερση, είναι και φιλία. Στη φιλία δίνεις και παίρνεις. Πόσα μπορεί να σου δώσει ένα μυαλό 2000 χρόνια πίσω; Θα τη βαριόσουνα πολύ πιο νωρίς απ' ό,τι νομίζεις την αφρατούλα σου, την Αφροδίτη.*

*- Αυτό συμβαίνει τώρα με σένα; Με βαρέθηκες;*

*- Όχι ακόμα, αλλά θα γίνει αναπόφευκτα μια στιγμή κι αυτό. Και καλό είναι να το αντιμετωπίσουμε λεβέντικα οι δύο μας. Κάτι πιάσατε ήδη εσείς. Το 'χες δει το έργο με τον Μαρτσέλο Μαστρογιάννι μεσήλικα, που 'χε ερωτευτεί μια πιτσιρίκα, που τον παράτησε πριν αρχίσει η φθορά, για να τον θυμάται έτσι όσο τον ποθούσε, και που έκλαιγε όταν τον έβλεπε ν' απομακρύνεται;*

Λίγο καιρό μετά, όπως είχε προβλέψει εκείνη, αποφασίζουν, με πλήρη γνώση, να τελειώσουν το ειδύλλιο με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Ναι, κομμάτι του παιχνιδιού της Ύλης είναι και ο χωρισμός. Πώς τον αντιμετώπισε στον «41ο» η προηγμένη πολιτιστικά, η λεβέντισσα Μαρζούτκα; Πώς τον έβαλε στη θέση που έπρεπε; Ναι, στον «41ο» ήταν μόνο ο ένας απ' τους δυο λεβέντης. Τώρα ο χωρισμός γίνεται ανάμεσα σε δύο λεβέντες ανθρώπους.

*- Γεια σου Μπρτζιμπρντοσκπλμρ θα σε θυμάμαι.*

*- Γεια σου Τζόνι θα σε θυμάμαι.*

*Ναι, το ένιωσε, ήταν οριστικός ο χωρισμός, τέλειωσε η επαφή με εκείνον τον κόσμο.*

.....

Κι ήρθε η ώρα που ο Τζόνι αποφάσισε να τα μεταφέρει όλα στους συντρόφους του και στο Κόμμα. Κράταγε λεπτομερείς σημειώσεις κι είχε γράψει ένα ολόκληρο σχεδόν βιβλίο, στο οποίο ανέφερε τα πάντα, όλη την επαφή του με κείνο τον προηγμένο πολιτισμό.

....

Κι όμως, το μυαλό μας, διαισθητικά, λέει πως ευτυχώς που η Φύση, μαζί με τη φυσική επιλογή, κρατά αποστάσεις. Μεγάλη ευεργεσία η απόσταση ετών φωτός! Έχει σχέση με τις παραγωγικές δυνάμεις. Συνθηκοποιεί, οριοθετεί την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων. Γιατί δεν είναι σίγουρο ότι ένας πολιτισμός μετά 2000 χρόνια θα 'ναι προοδευτικός. Τα τέρατα του πολιτισμού του Χίτλερ ήταν πιο προηγμένα από τους αρχαίους Έλληνες; Εδώ ξαναμπάνει στο σκεπτικό η εξέλιξη των παραγωγικών δυνάμεων και των παραγωγικών σχέσεων. Η εξέλιξη των παραγωγικών δυνάμεων αναπτύσσει τον πολιτισμό, η καθυστέρηση των παραγωγικών σχέσεων δεν κρατάει για πολύ, καλύπτεται με τις επαναστάσεις. Αν υπήρχε μεγάλη εξέλιξη των παραγωγικών δυνάμεων και οι παραγωγικές σχέσεις έμεναν καθυστερημένες, οι δυνάμεις που θα αντικρούονταν θα κατέστρεφαν τον πλανήτη τους. Τα είπαμε με τον Τζένγκις Χαν. Εφ' όσον ζει ο πλανήτης κι εξελίσσονται οι παραγωγικές δυνάμεις, θα γίνουν σίγουρα «καλοί» αυτοί που τις έχουν εξελίξει. Δηλαδή κοινωνικοί, χωρίς πολέμους και καταστροφικούς ανταγωνισμούς.

Μ' αυτά και με κείνα, μ' αυτές τις σκέψεις, εισηγήσεις και σοβαρή συζήτηση, τα μέλη του ΠΓ της Διεθνούς κατέληξαν ότι δεν μπορούν με σιγουριά να εντοπίσουν, αξιολογήσουν, συγκρίνουν, συγχωνεύσουν και συνθέσουν τους παραπάνω προβληματισμούς, τις σκέψεις, τα στοιχεία και τα δεδομένα. Η καλύτερη λύση ήταν να μην δοθεί βιαστική απάντηση σ' αυτά τα προβλήματα. Δεν βιαζόμαστε, εδώ είμαστε, θα το μελετήσουμε, θέλει καιρό το ανθρώπινο μυαλό, η συνισταμένη του πολιτισμού μας, να απαντήσει με σιγουριά. Ναι, προς το παρόν δεν πρέπει να το πούμε στους ανθρώπους. ....

....

Αποφασίζουν, λοιπόν, ότι δεν πρέπει να το μάθει άμεσα η ανθρωπότητα. Επαληθεύουν τις σκέψεις του Αϊτμάτωφ ενάμισι αιώνα πριν. Συνειδητοποιούν καλύτερα πού βρίσκεται ο πολιτισμός μας. Παρ' όλα αυτά, πολύ νωρίς η πληροφορία της επαφής που έγινε, και ο σχετικός προβληματισμός, πρέπει να αποτελέσει κατάκτηση του κόσμου. Το σύνολο της πληροφορίας πρέπει να περάσει σε εξειδικευμένο επιτελείο επιστημόνων εμπιστοσύνης, για παραπέρα επεξεργασία.

*«Αυτό που είναι σίγουρο, που πρέπει να κρατήσουμε σύντροφοι», καταλήγει ο Γενικός Γραμματέας στην εισήγηση της τελικής*

συνεδρίασης του Πολιτικού Γραφείου, «είναι η υποχρέωσή μας να βάλουμε στόχους για τις επόμενες δεκαετίες. Να προοδεύσει έτσι και τόσο ο ανθρώπινος πολιτισμός, που να είναι σίγουρος πως θα μπορεί ν' αντιμετωπίσει σωστά τέτοιου είδους επαφές, χωρίς να υπάρχει κίνδυνος ζημιάς. ...

...

Ναι, αντί να σπείρουμε την αμφιβολία για την αποκλειστικότητα των ευθυνών μας, αντί να βάλουμε να πλανάται πάνω μας και πάνω από τις πράξεις μας κάτι σαν Θεός, πρέπει να προβληματιστούμε περισσότερο και να βελτιώσουμε το επίπεδο του πολιτισμού μας, να μπορεί να αφομοιώσει σωστά την όποια πληροφορία για την ύπαρξη κοντινού πολιτισμού. Στόχος της ανθρωπότητας πρέπει να είναι, το να καταφέρει να γίνει η σοσιαλιστική-κομμουνιστική κοινωνία αμετάκλητη, να ξεριζωθεί από το μυαλό του κόσμου ο εγωισμός του ατομιστή. Θέλει πολλά χρόνια. 500; Εντάξει 500. Να παλέψουμε να τα κάνουμε 300».

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 28

### Περί πληρωμένου, βιτσιόζου έρωτος

- *Μα τι είναι αυτά που λένε για τις παραγωγικές δυνάμεις; Πως άμα είναι καθυστερημένες, δεν μπορεί να υπάρξει προηγμένος πολιτισμός, πολιτισμός δηλαδή που να τις ξεπερνά; Υλιστές παιδί μου, το τομάρι τους σκέφτονται. Τι θα φάνε, τι θα πιούνε, τι θ' αρπάξει ο κόλπος τους. Όλα τα μετράνε με το ζύγι. Θέλουν μισθούς, λέει, που ν' ανταποκρίνονται στις σύγχρονες ανάγκες τους! Πολύ χαμηλής υποστάθμης υπολογιστές αδελφέ μου. Και ξεχνάνε το πνεύμα, την ουσία. Τι να τα κάνω εγώ τα μηχανήματα και τα μέσα παραγωγής και τα λεφτά, άμα δεν έχω πνεύμα ανώτερο, να μπορεί να σκέφτεται, να συνδιαλέγεται με το Θείο ή το Διαβολείο; Άμα, δεν μπορεί ν' ανέβει στις ανώτερες σφαίρες του Είναι και του Όντος; Ο πολιτισμός έχει σχέση με το μυαλό. Άμα σου κόβει είσαι πολιτισμένος. Τι δουλειά έχουν εδώ οι παραγωγικές δυνάμεις, τα εργοστάσια, τα μηχανήματα, οι σιδηρόδρομοι; Τι διάολο, τα ασφάλια θα μας καθοδηγήσουν και θα μας κάνουν κουμάντο;*

...

Ο Γιου Χέφνερ ανεβαίνοντας στο βήμα δέχτηκε πολύ χειροκρότημα. Σαν όλους τους διαόλους φόραγε φράκο. Μόνο το σακάκι. Απ' τη μέση και κάτω ήταν γυμνός,...

.....

Έβγαλε, λοιπόν, ένα πάκο χαρτιά, τ' ακούμπησε στο βήμα κι άρχισε να διαβάζει...

«Σε αντίθεση με σας, αγαπητοί δράκουλες, που αντιλαμβάνεστε τον έρωτα ρουφώντας αίμα, συγχρόνως με την εκτέλεση τη σεξουαλικής πράξεως, εμείς τον αντιλαμβανόμαστε με μπόλικη πορνεία, με βιασμούς ανηλίκων, με άγρια και πανίσχυρα αρσενικά, με συνδυασμούς κάθε λογής, παρτούζες και τέτοια. Έχουμε, οι περισσότεροι από εμάς και την ουρά σαν σεξουαλικό όργανο. Έχει και μήκος και ευλυγισία, χρησιμεύει παντοιοτρόπως, καταλαβαίνετε! ....

....

- *Βεβαίως συμπληρώνει ο Κυανοπόγωνας. Και εξ απεναντίας κι εξεπιτούτου και τούμπαλιν να φορολογήσουμε και τους οργανισμούς του κόσμου, και όχι μόνο το ζευγαρωτό σεξ, όπως το έκαναν οι χαζοί στην Ευρωπαϊκή Ένωση το 2030. Έτσι, θα έχουμε απίστευτα έσοδα. Να τους βάλουμε ένα τσιπάκι στον προστάτη ή στον κόλπο και μόλις ενεργοποιείται με τον οργανισμό, τσακ, να πέφτει μια φορολογική μονάδα.*

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 29

### «Νικώντας τον θάνατο»

#### 2200.

Ο Τζόνι είναι 140 χρονών. Έχουν πεθάνει όλοι οι φίλοι του. Ήταν και μεγαλύτεροι, έφτασαν τα 150 πάνω-κάτω. Είναι σεβαστός επιστήμονας σε παγκόσμιο επίπεδο. Οι μελέτες του για πολυτραυματισμούς κι η εφαρμογή τους έχουν τεράστια ευεργετική επίδραση και απήχηση. Αντιμετωπίζει τη «μοναξιά» του με μια εκπληκτική αύξηση των φίλων του, των παρεών, των συνεργατών του. Οι συνεργάτες, θαυμαστές, φίλοι, μαθητές είναι σπαρμένοι σε όλα τα μέρη της Γης. ....

”””  
Τα σκέφτεται όλα αυτά ο Τζόνι, τώρα που βλέπει να πλησιάζει το τέλος. Η συγκρότησή του είναι τέτοια που δεν παρασύρεται, καταλαβαίνει ότι πρόκειται για εγωιστική προοπτική, για αντιμετώπιση του φόβου του θανάτου όπως ακριβώς ένα ζώο. Ένα εγωιστικό, απαυτούλικο και φοβισμένο ζώο.

....  
- *Ναι, ίσως μετά 4-5.000 χρόνια να έχει ήδη νικηθεί ο θάνατος. Θα υπάρχει ένας προηγμένος πολιτισμός, που θα μπορεί να αφομοιώσει αυτή την κατάκτηση. Τότε η διατήρηση, σε συνδυασμό με τη διαλεκτική εξέλιξη (που απαιτεί θάνατο), δεν θα 'χει την έννοια του δράκουλα, που κατάφερε να ανακαλύψει ή να συλλάβει το σημερινό μυαλουδάκι μας. Για τα σημερινά δεδομένα και το σημερινό μας πολιτισμό, μάλλον είναι διαχρονική αξία η αποδοχή της προοδευτικότητας του θανάτου, της ανανέωσης και εξέλιξης με διαλεκτικό τρόπο της ζωντανής σκεπτόμενης ύλης.*

Μια μέρα πήγε στον τάφο του Αλία και του μίλησε...

« Έτσι ήτανε ρε φίλε. Αυτό είναι το σωστό. Τι να κάνουμε, η ουσία είναι η Αθανασία της συλλογικής σκέψης, η διαρκής της εξέλιξη, το κάρπισμα κάθε θετικής προσφοράς της προσωπικότητας, το ανακάτωμά της στη συλλογική σκέψη, αυτό το καμίνι που βγάζει όλο και καινούργια

*πράγματα, όλο και πιο ωραία και καρπερά. Με αυτό τον τρόπο αναπτύσσεται όλο και περισσότερο η συλλογική σκέψη και ο πολιτισμός...».*

Το μυαλό του πεταρίζει! Τον φαντάζεται να του μιλά...

*«Τώρα, λοιπόν, φίλε Τζόνι βρίσκεσαι σ' αυτό το στάδιο. Αποδέξου το, γιατί το να ελπίζεις το άλλο, το μακρύτερο, είναι εγωισμός, εγωκεντρισμός και ατομισμός. Ναι, θα πεθάνεις ανάμεσα στους μαθητές και συνεργάτες σου, θα βλέπεις τους πιο ικανούς και δουλευτάδες να σε συνεχίζουν, θα χαίρεσαι που θα σε συνεχίζουν δυο-τρεις κι όχι ένας δρακουλοτζόνις, ο ένας προς τα κει, ο άλλος προς τα αλλού της προσωπικότητάς σου, σε συνδυασμό με τη δική τους. Ναι, αυτό είναι ομορφιά! Ο θάνατος θα πάρει ένα χαλασμένο κορμί, το υπέροχο πήδημα προς την Αθανασία και την ανανέωση της Ύλης, και θα το κάνει ραδίκι. ....*

....

Γυρνάει σιγά-σιγά, ήρεμος, είναι απόγευμα.

Χαμογελάει, βλέπει τον Αλία να γελά και να τον αποχαιρετά καλόκαρδα από τον τάφο του, ξάπλα, ανάσκελα, μακάριο, χαμογελαστό. Και για μια στιγμή τον «βλέπει» να του κάνει νόημα. Να του δείχνει μ' επαναλαμβανόμενες κινήσεις, επίμονα, προς τα δεξιά όπως βάδιζε, σ' έναν τάφο ένα φουκαρά που κλαίει τη φρεσκοθαμμένη γυναίκα του. Πλησιάζει, στη φωτογραφία είναι μια ομορφούλα, γυρνάει στον τάφο τού Αλία, που τον φαντάζεται να του κάνει νόημα.

Ναι, ναι, αυτό που σκέφτηκες. Δώστου...

Παίρνει ύφος σαν τον Αντόλφο Τσέλι, ετοιμάζεται να κάνει τη φάρσα του, όπως στο «Οι εντιμότατοι φίλοι μου νο 2» του Μονιτσέλι,

.....

## Τέλος

10.000 μΣ (μετά Σπάρτακον)

Με μεγάλη έκπληξη ο κάτοικος της Γης του 2100 θα ανακάλυπτε ότι επιβιώνει ακόμα το μουσείο της Μαντάμ Τισό. Το έχει επισκεφτεί ένας παππούς με την κόρη του και τον εγγονό του στη βόλτα τους το Τριτοτεταρτοπεμπτοπαρασκευοσαββατοκύριακο....

....

## **Κώστας Τζατζάνης**

Κομμουνιστής, Συνταξιούχος Αρχιτέκτονας-Πολεοδόμος, δόκτορας Γεωγραφίας. Η δικτατορία του '67 τον βρήκε μέλος της ΕΔΗΝ, πρόεδρο του Συλλόγου Φοιτητών Αρχιτεκτονικής. «Μυήθηκε» στον Μαρξισμό το '68 στη Γαλλία, μέλος του Γαλλικού Κ.Κ. το 1970, μέλος της αντιδικτατορικής ΕΦΕΕ και της Οργάνωσης Παρισιού του Κ.Κ.Ε. από το 1973. Ειδικός Επιστήμονας την περίοδο 75-76, με βαθμό εντεταλμένου υφηγητή στο ΕΜΠ, από όπου τον διώξαν παράνομα, σύμφωνα με δικαστική απόφαση που βγήκε μετά 10 χρόνια, ερευνητής στο Εθνικό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών. Εργάστηκε σαν Πολεοδόμος της Επιχείρησης Πολεοδομικής Ανασυγκρότησης, Πολεοδομικός Σύμβουλος του Δήμου Νίκαιας και Επιστημονικός Συνεργάτης του ΤΕΕ, ασκώντας πάντα και το επάγγελμα του Αρχιτέκτονα. Συμμετείχε συνέχεια στο Μαζικό Κίνημα κυρίως στην Αυτοδιοίκηση. Για πέντε θητείες ήταν Δημοτικός Σύμβουλος Πειραιά, το 2002 υποψήφιος Δήμαρχος Πειραιά. Νομαρχιακός Σύμβουλος, και υποψήφιος Αντιπεριφερειάρχης Νήσων Περιφέρειας Αττικής. Μέλος της Επιτροπής Περιφερειών της Ευρωπαϊκής Ένωσης για μια πενταετία. Σήμερα είναι Πρόεδρος της ΕΣΤΑΜΕΔΕ (Ένωση Συνταξιούχων Ταμείου Ασφάλισης Μηχανικών και Εργοληπτών Δημοσίων Έργων) και της Πανελλήνιας Ένωσης Ομοτίμων Μελών του ΤΕΕ (συνταξιούχοι μηχανικοί). Έχει γράψει πληθώρα άρθρων για την Πολεοδομία και το Περιβάλλον και έχει συμμετάσχει με εισηγήσεις ή σαν μέλος οργανωτικών επιτροπών σε πολλά συνέδρια και ημερίδες. Έχει γράψει πολλά πολιτικά άρθρα και σχόλια, κυρίως στον Ριζοσπάστη. «Ο Τζονι ξύπνησε» είναι το τρίτο βιβλίο του, μετά το «Είμαι κομμουνιστής» (1992 Ερμείας) και τον «Οχτώβρη» (2016 Διάυλος).